

GUNTIS KALME:
BRĪVĪBA IR JĀIZCĪNA –
TĀ NEKAD NAV PAR BRĪVU

Saruna ar mācītāju Gunti Kalmi

TAUTAS IDENTITĀTE
IR TAUTAS BŪTĪBA
UN GRIBA

DDD: Kas ir tautas identitāte? Kāpēc ir svarīgi to saglabāt?
Guntis Kalme: Vārds “identitāte” latviski tiek izteikts ar vārdu “patība”, kas šajā gadījumā raksturo tautas būtību. Katra tauta ir Dieva gribēta, tā ir lielās skaistās Dieva vitrāžas mazs gabaliņš. Mums jāapzinās, ka mūsu tauta tāpat ir Dieva gribēta un ir nepieciešama Viņa radītajā pasaulē. Katra tauta ir unikāla un īpaši saistīta ar konkrēto vietu, kur tā var uzturēt savu patību, kopjot šīs vietas vienreizīgumu, skaistumu. Tas izpaužas tās nacionālajā kultūrā (valodā, krāsās, mūzikā u.tml.). Nevienu kultūru nevar mehāniski pārcelt uz citu vietu, jo tur tā būs tikai

muzejisks eksponāts. Kultūra ir ilgtermiņa jēdziens, un to var organiski attīstīt tikai tās etniskajā dzimtenē. Katrai tautai tās nacionālā identitāte ir ļoti liela bagātība. Piederības apzināšanās savai nācijai ļauj kopt Dieva dotās zemes un gadsimtos veidotās kultūras bagātību. Protams, vajag iepazīt svešas kultūras, bet uz tām varam skatīties tikai no malas, jo pastāv savas identitātes primaritāte attiecībā pret citām identitātēm, citu nāciju kultūrām. Tās varam izprast tikai tad, ja vispirms esam labi sapratuši savējo. Cilvēkam ir iekšējā kultūras un identitātes matrice – un jo tā ir bagātāka, jo labāk spējam izprast citas tautas identitāti, kultūru, vēlmi pēc brīvības. Ja jautājam, kāda nozīme tautai ir tās identitātei, tas nozīmē, ka vēlamies noskaidrot, kāda ir viņas griba. Vai tauta vēlas un

spēj būt brīva, pati grib būt savas rīcības, plānu, vērtību motīvu autore? Vai grib iegūt savu valstiskumu un līdz ar to tapt par nāciju, vai arī tikai mist citas, stiprākas tautas, kas jau tapusi par nāciju, paspārnē? Tas nozīmē jautāt, vai tauta vēlas būt Dieva dotās augstās dāvanas – brīvības un Viņa uzdevumu – cienīga, vai arī izvēlas vergot. Bībelē ir atrodamas vairākas zīmīgas politiskās teoloģijas paradigmas. Viena no tām ir tieši par brīvības gribu. Pēc Dieva pavēles Mozus izved Vecās derības tautu no verdzības. Sākotnēji tā sajūsmā viņam seko, bet, kad tukšnesī jāsastopas ar grūtībām (pārtikas trūkums, mežonīgu cilšu uzbrukumi utt.), sākas protesti – vai esi atvedis mūs šeit nomirt? Labāk dodamies atpakaļ verdzībā, tur vismaz ir garantēta iztika!

LŪK, JAUTĀJUMS: KO ESAM AR MIERU MAKSĀT PAR SAVU BRĪVĪBU? VARBŪT TĀ IR TIKAI BRĪŽA SAJŪSMA? VAI ARĪ TAS PATIEŠĀM IR SKAUDRS IDEĀLISMS, KAS IR AR MIERU UZUPURĒTIES AUGSTĀKU MĒRĶU LABAD? VAI ESAM SPĒJĪGI MAKSĀT BRĪVĪBAS CENU, LĪDZ MUGURKAULA SMADZENĒM SAPROTOT, KA BRĪVĪBA NEKAD NAV PAR BRĪVU?

Turpinājums 4. lpp.

VELTĪJUMS LATVIEŠU KARAVĪRIEM

LĀČPLĒŠU SVĒTKI

Ģenerālis
Pēteris Radziņš

1923. gada 11. novembrī

Lāčplēšu svētki ir Latvijas kara varoņu svētki. Ar šo svētku svinēšanu tauta izrāda godu un cienību pret to viņas dēlu darbiem, kuri tēvijas atbrīvošanas un valsts nodibināšanas cīņās ir izrādījuši izcilu drošsirdību un varonību – izcilas kareiviskas īpašības. Ar vārdu sakot, šie svētki ir – kareivisku īpašību cildināšana un godināšana. Tas ir ļoti skaisti un tālredzīgi, kad valsts un tauta atrod par vajadzīgu godināt un cildināt kareiviskas īpašības. Vēl lielāku vērtību iegūst šo kareivisko īpašību cildināšana mūsu modernajā laikmetā, kad visplašākos apmēros tiek dzīta internacionālā propaganda, kura vienmēr savienota ar propagandu pret kareivisko garu varbūtējo ienaidnieku zemē. Varonība ir visdārgākā un vis-

augstākā vīrieša īpašība. Varonība ir vispilnīgākā – līdz dzelzs konsekvencēm – personības ielikšana savas tautas, tēvijas, idejas, kultūras un arī ticības labā. Varonība ir atslēga uz visām zemes bagātībām; varonība – āmurs, kas kaļ valstis; varonība ir vairogs, bez kura nevar pastāvēt nekāda kultūra. Varonība ir idejas uzduršanās pret klinti – matēriju, neskatoties uz to, kādas būs sekas. Varonība ir, – kad cilvēks idejas labā atļauj sevi kaut vai krustā sist un ar dziestošām acīm un pēdējo elpas vilcienu vēl izsauc pasaulē tās idejas, kuru labad viņš mirst. Tā apzīmē varonību īsts karavīrs. Kareiviskā drošsirdība ir patiesi augstākais vīrieša greznums. Kareivisko drošsirdību un varonību nicina un noliedz tie,

kuriem pašiem tās trūkst, un tie, kuriem citu kareiviskā drošsirdība neļauj izvest dzīvē dažādus tumšus nolūkus. Katrs veselīgs, nesamaitāts cilvēks visaugstāk ciena kareivisko drošsirdību un varonību. Kamdēļ ļaudis drūzmējas, lai redzētu karaspēka parādi? Vai katru jaunu, nesamaitātu cilvēku, un sevišķi jaunus zēnus, nepārņem savāds uzbudinājums un aizgrābtība, redzot pilnīgā kārtībā garāmejošu karaspēku. Vai katrs nesamaitāts zēns savā sirdī neapskauž vīrs-

nieku, kurš iet savas karaspēka vienības priekšgalā – vai katrs zēns savas sirds dziļumos tad nevēlas būt šā vīrsnieka vietā? Kas tad ir tas pievelkošais un apskaužamais vīrsnieka dzīvē? Vai spožais apgērbs? – Nebūt nē, jo dažos citos valsts un sabiedriskos amatos ir daudz spožāki apgērbi. Vai viegla dzīve un liela alga? – Arī ne, jo katram ir zināms, ka vīrsnieka alga ir niecīga, bet darba daudz un vēl vairāk dienesta nepatīkšanu. Turpinājums 3. lpp.

SVEICAM

Latviešu Valsts dzimšanas dienā un Lāčplēša dienā!

Cīņa par brīvību turpinās, un cīnītāju rindās ir jāstājas ikvienam latvietim.

TIK VIEGLI

/Latvijas dēliem, Latvijas meitām/

Tik viegli jūs visu
Laižat pa vējam prom;
Pāri robežām savām,
Pa roku galam.
Ko mūsu vectēvi cēla
Un sirdī glabāja,
Kā dzintara graudiņu.
To dāvāja mūsu jūriņa.
Viņi rakstīja savām asinīm;
Saudzējama, nedalāma!
Mīļējama, sargājama!
Kā mantojums paliktu Jums –
Mūžīgā Latvijā!

V.M. Jēkabsone

ABONĒ SEV UN CITIEM

laikrakstu “DDD” 2018. gadam:

- visās Latvijas pasta nodaļās (Preses izdevuma indekss: 1164)
- internetā: www.abone.pasts.lv
- pa tālr.: 67008001; 27008001
- “DDD” redakcijā (tālr.: 67140680; e-pasts: ddd@fronte.lv)

Abonēšanas maksa 12 mēnešiem 16,40 eiro

Abonē arī ārzemēs!

Abonēšanas maksa 12 mēnešiem:

- Eiropas valstīs un Krievijā – **40 eiro**;
- Austrālijā, Amerikas, Āfrikas, Āzijas valstīs – **50 eiro**

Abonementu ir iespējams noformēt “DDD” redakcijā klātienē (Rīgā, Lubānas ielā 6 – 4) vai elektroniski, sūtot pieprasījumu uz e-pastu: ddd@fronte.lv, vai zvanot pa tālr.: +371 67140680.

Nez, kad latviešu vīrieši padzīs ārējos ienaidniekus no Latvijas?

4. novembrī sociālajā vietnē “Facebook” Līga Muzikante aizsāka diskusiju par Latvijas dekolonizācijas tēmu. Tika uzdots jautājums: “Nez, kad latviešu vīrieši padzīs ārējos ienaidniekus no Latvijas?”

Laikraksts “DDD” nolēma publicēt šo diskusiju, aicinot savus lasītājus padomāt, vai tās nav vispārstākās bailes, kas traucē mūsu tautai atbrīvoties no ārējiem ienaidniekiem?

Komentāri tiek publicēti bez labojumiem.

DISKUSIJA FEISBUKĀ

Edmunds Frīdvalds: intere-santi, kādās mācību iestādēs tās pensionētās statistes grasās mācīties? :)

Māris Lapiņš: Interesanti, Līga, tu šito pati izdomāji?

Valts Dalbins: Gribētos jau savu zemi no atkritumiem iztīrīt.

Ilgvars Kuncītis: Nezin gan, vai ‘latviešu vīrieši’ to varētu izdarīt un vēl pie tam ‘ārējos ienaidniekus’ – tie taču ir ‘iekšējie ienaidnieki’!

Līga Muzikante: Nē, tie ir ārējie ienaidnieki, Ilgvar, kas atrodas mūsu teritorijā – turklāt jau ilgu laiku. Okupētājvalsts var iepludināt tikai ārējos ienaidniekus, nevis iekšējos. Krievijas piektā kolonna, kas veidojas no pretlatviski noskaņotajiem okupācijas laikā sabraukušajiem un viņu pēcnācējiem, ir ĀRĒJAIS IENAIIDNIEKS! Tieši tas latviešiem ir jāsaprot visā nopietnībā.

Līga Muzikante: Iekšējie ienaidnieki ir mūsu pašu bāleliņi, kas pazudina valsti.

Ilgvars Kuncītis: Līga Muzikante – tā jau varbūt arī ir, bet ar šādu retoriku jau nekas nemainīsies! Diemžēl esam tādi, kādi esam. :)

Līga Muzikante: Ilgvars Kuncītis – nu tad būsim tur, kur būsim, ja neiedarbināsim pašsaglabāšanās instinktu.

Liene Apine: Ilgvar Kuncītis – to, kādi esam, mēs zinām, bet tas jau nenožīmē, ka tādiem arī jāpaliek. Tādēļ jau arī cilvēks ir piedzimis, lai mainītos un kļūtu labāks. Kāpēc samierināties ar glēvuļa un nodevēja statusu, ja var kļūt par pašreizējā dzīvības varoņi? Bailes nedaiļo ne vīrieti, ne sievieti. Vīriešiem ir beidzot jāatmet savas mietpilsoniskās bailes, bet sievietēm viņi jāiedrošina un jāatbalsta. Arī sievietēm ir jāatmet tautu uz iznīcību vedošā samierināšanās ar netaisnību. Latviešu sievietēm ir jāapzinās, ka viņas audzina dēlus – topošos latviešu vīriešus. Ja nemācīs viņiem drosmi, pienākumu un godu aizstāvēt savu ģimeni un tautu, tad sievietes būs atbildīgas ne tikai par savu, bet arī vīriešu gara degradēšanos.

Ilgvars Kuncītis: Tā jau ir! Tikai arī Tev un man ir jābūt

mazliet gudrākiem un jāatrod tādi saukļi, kas ir gan aktuāli, gan tālredzīgi un cilvēkus uzrunājoši. Latvijā šobrīd nav pamata runāt par dabisku ‘tautas pretošanās kustību’, jo vienkārši nav kam pretoties. Visādas mulķības var rakstīt strēķiem vien, tomēr nekas no tā nemainīsies. Jāgaida kāds ‘mesija’, kas šo mazo tautiņu atmodinās, bet arī tā laikam ir utopija! :)

Haralds Elceris: ienaidnieki iekšējie tādā nozīmē, ka darbojas no iekšienes un oficiāli skaitās pilsoņi vai nepilsoņi, bet “по любому” valstspiederīgie; ārējie nozīmē, ka no ārienes atvilkušies, ar ārieni identificējas un no ārienes tiek finansēti un “brainfuck”oti.

Edgars Kramiņš: Līga Muzikante – cīņā ar iekšējiem daru, ko varu!

Līga Muzikante: Edgars Kramiņš – arī labi. Bet par tiem – ārējiem – arī nevajadzētu piemirst. Jo viņi ar iekšējiem kā cimd ar roku, viens no otra barojas.

Līga Muzikante: Guntis Bojārs?

Līga Muzikante: Sandris Točs?

Līga Muzikante: Raivis Zelītis?

Līga Muzikante: Jānis Bordāns?

Anna Flynn: nākamais premjers.

Ilgvars Kuncītis: Bla, bla, bla – tā jau var turpināt bezgalīgi, bet jēga ta nekāda! :)

Līga Muzikante: Ilgvar Kuncītis, – no kā jēgas nekādas – no latviešu vīriešiem?

Anna Flynn: Līga Muzikante – jēga ir nauda. Ja līdz šim nav sapratuši, ka pabarot ģimeni, tad nulle vertība tamam vīrietim.

Anna Flynn: nerunājot par parejam vertībam.

Ilgvars Kuncītis: Līga Muzikante – nekāda, tāpat kā no sievietēm, bet labāk nesāksim šito tēmu – tam arī nav jēgas!

Līga Muzikante: Dzintars Rasnačs, Jānis Feldmanis, Ēriks Jēkabsons, Girts Lapiņš, Dainis Locs, Jānis Sils, Normunds Grosiņš, Andris Orols, Viktors Birze, Andris Balcers, Edgars Kramiņš,

Gundars Āboliņš, Zigmārs Liepiņš, Ivo Pavlovičs, Otto Ozols, Jānis Ozols... un citi, un ikviens jebkurā dzīves nozarē! Tā ir mūsu, pašu latviešu, atbildība, ka ārējais ienaidnieks vēl joprojām nav padzīts no Latvijas. Jums ir kādas idejas, vīri?

Otto Ozols: Ui, ui, man idejas vienmēr ir, ja tik atrastos kāds darītājs :D

Līga Muzikante: Otto Ozol, un, proti?

Anna Flynn: Karlis Kreslinhs atv.generalis, deputats., Karlis Ziemelis, atv. pulkvedis, sabiedriskais aktivists.....luk veca paaudze. Ir cilvēki, kuri atstāj aiz sevīm gara vertības.

Mārtiņš Grapmanis: Lūk, daži mani ieteikumi: “Skaudrās realitātes apzināšanās” – Mārtiņa Grapmaņa intervija laikrakstā “DDD”.

Andris Pauls-Pāvuls: Pēdējā laikā, dzīvojot vienā no latviskājiem novadiem – Smiltēnes novada pašvaldība – bieži vien aizdomājos, kā būtu, ja Latvijā būtu tikai latvieši. Vai tad arī Rīgā valsts karogu paceltu naftas trubā?!

Ilgvars Kuncītis: Tak vnk ieraksti visus latviešu vīriešus un miers! Tāpat jau neviens Tevi galvā neņems! ;)

Līga Muzikante: Ne jau man tas vajadzīgs. Bet šiem vīriešiem! Jo ilgāk novilcina, jo lielāka kļope būs.

Anna Flynn: tapec jau ir ta, ka ir.....vai Latvija ir varoshi un griboshi vīri. nebazisim visus.... sabazt viena klosteri. Mostieties ausinie un paraziti.

Līga Muzikante: Ilgvar, es jau tikai vaicāju. Jo man kā latviešu sievietei savi – latviešu – vīrieši ir jāiepazīst. Kā gan citādi?

Andris Doveiks: Ķili ar ķili izsit. Oriģināls krievu valodā. Kad latviešu sievietes par tādiem vīriem mājās un skolās izaudzinās visus ieņemtos bērnus, nevienu nenoskalojot podā vai abortārijā vai svešas zemes bērnu policijā. Bet tieša atbilde uz jautājumu ir leģiona liktenis, un pēc tam citos leģiona galvas nolikušie. Bezjēdzīga genofonda iznīkošana, jo tauta ir būtiskākā par valsti un teritoriju, un pat režīmu.

Līga Muzikante: Ļoti pareizi par sievietēm! Taču šis ir tieši tautas pašsaglabāšanās jautājums. Tautas iet bojā nevis fiziskā cīņā, bet tieši atsakoties no okupanta izraidīšanas un pamazām asimilējoties. Mēs esam citādā statusā nekā vācu okupācijas laikā, kad cīnījās leģionāri, kuri, starp citu, Kurzemi noturēja! Latvijai ir starptautiskas tiesības uz dekolonizāciju.

Andris Doveiks: Karus, arī šo, uzvar skolotāji. Bet ne tie, kuri 1/4 gadsimta pakļaujas izvarojošām reformām. Ir jāizaudzina skolotāji, t.sk. vecāki, un tad viņi varētu izaudzināt tos cilvēkus, kuri atradīs pareizo risinājumu problēmai, ja uz to laiku tā joprojām eksistēs šajā formā. Tiesības dot vai nedot šajā starptautiskajā sistēmā ir tiesnešiem, nevis lūdzējiem.

Andris Doveiks: Asimilācija ir pareizais vārds. Tikai šodien mums nedraud asimilācija savā zemē, šodien mēs izšķīstam jaunajā savienībā. Un daudz ātrāk. Un šie mums dziesmu svētku estrādi pat nebūvē...

Līga Muzikante: Tiesības parasti netiek lūgtas, bet realizētas. Kurš un kā var aizliegt Latvijai veikt dekolonizāciju? Vai varētu palūgt konkrētību?

Līga Muzikante: Tur jau ir tā lieta, ka tiek audzināta jauna glēvļu paaudze. Nerunājot un noraidot ārējā ienaidnieka padziņšanu, mēs viņa klātesamību akceptējam un iesakņojam, tādējādi nogrūžot problēmu uz nākamās paaudzes pleciem... kas tiek audzināti gauži bez pašcieņas, jo tās pietrūkst pašiem audzinātajiem.

Andris Doveiks: Līga, tas risinājums, kuru Tu meklē, ir visvājākais un nenoturīgākais. Tieši tādēļ es minēju leģionu, un Tu pareizi pieminēji Kurzemi. 10. maijā visi Kurzemes cietokšņa upuri kļuva velti. Stipro vīru nav, zeme izpostīta, simti tūkstošu svešumā un tukšās Rīgas ielas sāk piepildīt svešie. Izsūtījumā izveda 50 tūkstošus un ļoti daudzi atgriezās. Arī mana māte. Cik atgriezušies no tiem simtiem tūkstošu, kuru laivas sargāja šodien Lestenes kapos dusošie? Vai viņu bērni simtos tūkstošu atgriezās Latvijā un pieteica savas tiesības uz dzīves telpu, ko būtu jāatbrīvo svešajiem? Tas būtu dabiski un visām pusēm saprotami. Tagad mēs prasām atbrīvot zemi, kuru pašu tautiešiem nevajag, jo atkal simti tūkstošu ir prom. Zeme pieder tiem, kas uz tās dzīvo paaudzēs. Ja latvieši to pamet, tad Dievs latviešiem dod ceļa vēju. Ja latvieši dzīvos un vairošies savā zemē, Dievs atkal dos zemi. Tas jādara mums, bet mums nebūs svētība, ja tiesāsim Dieva vietā. Es neesmu kristietis grāmatas nozīmē, bet šī domas no grāmatas rakstu, jo tās ir konceptuāli pareizas, tās pietiekami precīzi apraksta procesu.

Andris Doveiks: Nav runa par to, kurš var aizliegt dekolonizāciju. Runa ir par to, kas paliks no Latvijas, kad tās "labdari" izspēlēs šo kārti, kad iesprūdis kādā sīrijā vai ukrainā, un vajadzēs pārcelt akcentus...

Līga Muzikante: Andri, vai tik tās nav bailes, kas Tevi runā? Bailes nekad nav labs padomdevējs. Tur jau ir tas suns aprakts, ka latviešu tautai ir jāatgūst pašcieņa un jāpārtrauc gan iekšējo, gan ārējo ienaidnieku darbošanās! Grūti? Protams. Bet cita ceļa nav, ja vēlamies dzīvot cilvēka cienīgu dzīvi.

Andris Doveiks: Līga, es taču neizsakos par jūsu motīviem... Mana pieredze liecina, ka liels naidis (bailes) ir tiem, kam bērnībā ir bijušas problēmas šajā jomā. Man tādas nav bijušas, jo esmu no laukiem. Mēs ruksi no rokas barojām un uz malkas šķūnīša durvim gabalos dalījām. Mana pieeja ir racionāla, dažreiz pat var teikt, ka atsaldēta. Emocijas vajag pūļa uzskurbulēšanai, bet pūļa darbības plānošanai jābūt aukstam aprēķinam. Šeit, FB, pūļa pārstāvji ir tie, kas laikos un emocionāli aktīvi atbalsta emocionāli tendētas ierakstus. Tos var vadīt, bet viņi nedod intelektuāli nozīmīgu pienesumu.

Jānis Rožkalns: Latvieši no savām iespējām kaut ko noteikt savā valstī sen jau pazaudējuši, tāpat kā pašu valsti. Atliek tikai vien cerība uz Finka solito. Bet arī tad, ja "viņi" aizbrauktu, bail domāt, kas notiktu, jo esam tik ļoti sašķelti?...

Līga Muzikante: Jāni Rožkaln – viņi neaizbrauks tik ilgi, cik būsim tik ļoti sašķelti. Šis ir mūsu tautas pašsaglabāšanās jautājums – vai nu vēlamies nākotni, vai ne. Nekāds ārējs spēks te neko neizdarīs, jo paši vien mēs sevi varam pacelt vai sagraut.

Jānis Rožkalns: Līga, tā ir... Tikai tur arī tā lielā problēma – apstākļos, kad aizvadītajos 70 gados un tagad mēs faktiski esam lielu, naidīgu ideoloģiju ielenkti, kļūt vienotiem, nav reālu iespēju... Diemžēl.

Viktors Birze: Ja esmu šajā diskusijā atzīmēts, tad arī atbildu. Pirms gandrīz četriem gadiem man ar Tevi un Lieni Apini bija saruna Liepājā. Lai arī ir pagājis laiks, nākuši klāt jauni notikumi, šis tas pamainījies politiskajā dienaskārtībā, tas, ko teicu par dekolonizācijas un deokupācijas jautājumiem, nav mainījies. Tā to redzēju, un tā to redzu.

“Vecie ceļi latviešiem vairs neder!” – Viktora Birzes intervija laikrakstā “DDD”.

Līga Muzikante: Jā, iesaku izlasīt arī citiem!

Guntis Strautnieks: vajag no sākuma izglītoties, izpētīt – kas ir ienaidnieks. Pagaidām izskatās, ka tikai daži aizkadra darboņi vēlās tikai ietikt “elitē” kur ir tādi paši darboņi, par Latvijas tautu visiem ir nospļauties, plus cilvēku šķirošana pa tautībām ne ar ko neatšķiras no Hitlera genocīda un rasisma

Steidzīte Freiberga: Latviešu vīriešiem jāņem piemērs no mūsu sievietēm. Neērti jau būtu to atgādināt, bet fakts ir fakts, ka mūsu vīrieši (lai man piedod tie nedaudzie, kuri cinās par taisnīgumu) ir nepiedodami glēvi un savu glēvumu pūlas attaisnot ar “pārgudrību”...

Aivars Garda: Lasot Līgas Muzikantes aizsāktu diskusiju un vīriešu glēvo spriedelēšanu, saproti, cik zemu kritusi ir mūsu tauta. Pareizāk sakot – pūlis, jo Līga, Liene, Steidzīte, Vita arī ir tautas pārstāves, turklāt, paldies Dievam, ir ar augstu taisnīguma izjūtu. Tie, kas spriedelē tā, kā šie daži “gudrinieki”, ar to vēlas pie-segt savas bailes no drosmīgas un taisnīgas rīcības. Būtu no kā baidīties, bet baidās taču! No tā vien, ka ārējie ienaidnieki sarauks pieri un izrādīs neapmierinātību. Līga Muzikante taču neaicina ņemt ieročus rokās. Tad būtu risks zaudēt dzīvību, un to varbūt varētu saprast, bet ne attaisnot.

Ilgvars Kuncītis: Tomēr mazliet jāspēj uz to visu paskatīties no malas – atklāsies pavisam cita

aina un primitīva retorika paliek tikai retorika, kas neko nerada un laba neveicina! Populisms arī ir tikai tukša skaņa! :)

Līga Muzikante: Paldies Aivaram Gardam par komentāru! Mēs esam ļoti kontrastaina tauta. Latvieši ir parādījuši gan lielu drosmi, gan apbrīnojamu verdziskumu. Taču – kurš gan ir ideāls? Mūsos ir liels gara potenciāls, tikai bailes jāatmet – un tas ir visgrūtākais! Bailes ir viltīgas un slēpjas aiz segvārda “saprātīgums un reālpolitika”. Gribētos, lai baiļu atmešana sāktos no vīriešu puses – lai mēs, sievietes, varētu justies drošībā... Bet laikam šis nebūs tas gadījums?

Ilgvars Kuncītis: Tieši sievietēm jāklūst gudrākām un jāspēj tos lupas vīreļus iedvesmot uz kādu saprātīgu varon darbību. Šobrīd, kad dienas kārtību nosaka piderasi, par ko tik cēlu runāt ir naivi, tomēr jācenšas domāt pozitīvi! :)

Andris Doveiks: Aivar, Līga, jums ir pārliecība, pozīcijā utt. Par to arī Rubiks ir cienijams vīrs. Tomēr ir aplami visus pārējos ieskaitīt godmeņos un dombrovskos. Arī dališana pa seksa līnijām vairāk piestāv liberastiem. Ja runājam par dzimumu dalījumu tādā izpratnē, ka vīriem jākārt lietas ārpus mājas, tad sievietei šajā sistēmā jākārt lietas mājas iekšpusē. Un viss. Reālpolitika rīcībā ir divas dažādas lietas. Saprast, kas reāli notiek, vai attaisnot savu nosodāmo rīcību ar to, kā arī citi tā dara, nav viens un tas pats. Reālpolitikas ietver arī sievietes vienlīdzīgas balss tiesības ārpus mājas, lai gan sievietes ne par centimetru nav atkāpušās no dominēšanas mājas iekšpusē :)

Andris Doveiks: Es te tā padomāju, ka pareizs vīrietis sākas tad, kad viņš noliek pie plīts savu sievieti. Pēc tam jau kaut kā dabiski nolikt pie vietas arī ārējo ienaidnieku.

Steidzīte Freiberga: Paldies Aivaram Gardam par augsto novērtējumu! Bet tā jau nu gluži nav, ka bez mums nebūtu arī citu taisnīguma aizstāvju (sieviešu). Tikai kur tie vīrieši? Vispirms jau ciņa būtu viņu lauciņš, un sievietes sniegtu pienākošos atbalstu. Bet te viss ir apgriezts ar kājām gaisā – pierādījies, ka vājais dzimums tik tiešām ir vīrieši...

Aivars Garda: Mums, vīriešiem, ir jānoliec galvas drosmīgo un gudro sieviešu priekšā, un jāpasaka: “Jums, Spīdolas, Lāčplēši palīgā ies!”

Andris Doveiks: Spīdola, kas zina, kurp un kā virzīt. NeSpīdola, kas iecērt kāju zemē un uzkliežnu, dari kaut ko! Ne to! Tu dari nepareizi! Ej nost, es pati!! :)

Aivars Garda: Kas tad īsti ir reālpolitika? Ja tas, ko reāli var izdarīt, tad ir jādara tas, kas ir jādara, un lai notiek tas, kam ir jānotiek. Tā parasti saka godīgi un drosmīgi cilvēki. Neviens jau nav mēģinājis padzīt ārējos ienaidniekus jeb veikt dekolonizāciju. Kāpēc tad domāt, ka tas nav reāli. Nemēģināsi – neuzzināsi. Vai arī – acis darba izbijās, rokas darba nebijās...

Andris Doveiks: Jā, kā tad konkrēti? Iziet ielās un dzīt uz staciju? Vai pārliecināt vēlētājus un tad policija dzīs uz staciju? Un kā jūs šajā pasākumā šodien vai rīt uz pusdienlaiku redzat vienu bezbailīgu pareizu latviešu vīrieti? Un kāda loma būs Ādažu kontinentam un zaļajiem vīriņiem? Kur šaus jaunās (Ha Ha Ha) haubices un bruņmašīnas?

Turpinājums 6. lpp.

VELTĪJUMS LATVIEŠU KARAVĪRIEM

LĀČPLĒŠU SVĒTKI

Turpinājums no 1. lpp.

Vai vēl lielāka aizgrābtība nepārņem ļaudis, kad tie kara laikā redz garām ejošus karapulкус, kuri dodas uz karu un kauju: pat vienaldzīgi ļaudis top aizgrābti un sajūsmināti līdz asarām, un jaunā paaudze bieži vien sajūsminās tik tālu, ka aiziet karaspēkam līdzi – aizbēg no mājām, no tēva, mātes un citiem tuviem radiem un draugiem. Uz karu ejošs karaspēks nav spoži apģērбts; katram zināms, ka uz karalauka nav ne mazāko dzīves ērtību, bet pastāvīgi nākas ciest badu, aukstumu, nogurumu un citas grūtības, un galvenais – kara cilvēks ir padots pastāvīgām nāves briesmām; mirt vai būt sakropļotam taču negribas nevienam.

“KAS GRIB DZĪVOT, TAM IR JĀAIZSTĀV SAVA DZĪVE; DZĪVOS TAS, KAS IR SPĒJĪGS SEVI AIZSTĀVĒT; UN SEVI AIZSTĀVĒT BŪS SPĒJĪGS TAS, KURA SIRDĪ VALDĪS KAREIVISKAS DROŠSIRDĪBAS UN VARONĪBAS GARS – LĀČPLĒŠA GARS.”

Tātad ne ārējais spožums, ne materiālā labklājība nevar būt par to pievelkošo spēku, kas sajūsmina ļaudis, redzot karavīrus. Redzot karaspēku parādē un vēl vairāk – redzot viņus, kad tie dodas uz karu, katrs sajūt, ka šie ļaudis iet briesmās un ka viņi no briesmām nebaidās. Redzot vīrsnieku karaspēka vienības priekšgalā, skatītājā rodas sajūta, ka šis vīrs ar saviem ļaudīm ir gatavs bez apdomāšanās iet ugunī, ūdenī un tiešā nāvē – ka šis vīrs ne no kā nebaidās, ka baiļu viņš nepazist. Šo uz karu ejošo vīrsnieku apskauž tamdēļ, ka viņā redz drošsirdības ideālu. Katrs jauns zēns apskauž vīrsnieku un vēlas būt viņa vietā tamdēļ, ka veselīgā cilvēka dabā ir cenšanās būt drošsirdīgam un augstāk par visu cienīt drošsirdību. Drošsirdības un varonības ideāli ir tie paši, kuri pievelk, aizgrābj un sajūsmina līdz sirds dziļumam. Drošsirdība vienmēr un visur imponē un iegūst cienību un piekrišanu. Visskaistākajam augļu kokam, uz kura aug labākie augļi, nebūs nekādas vērtības, ja šis koks nebūtu spējīgs izturēt vētras un negaisus: pēc pirmā stiprā vēja tas tiks nolauzts un ies bojā. Tāpat tas ir cilvēces dzīvē: **visaugstākā kultūra ar vislabāko ekonomisko stāvokli nevarēs pastāvēt, ja valsts un tauta nebūs spējīga aizsargāt sevi pret politiskām kara vētrām. Ja tautā un valstī netiek cienīta un kultivēta kareiviska drošsirdība un varonība, tad droši var teikt, ka tāda valsts un tauta ātriem soļiem tuvojas savai politiskai un nacionālai nāvei.**

Mūsu Lāčplēša svētki – kareiviskas varonības svētki – neattiecas tikai uz pagātni, bet gan arī uz nākotni. Šajos svētkos tiek pieminēti un cildināti pagājušo karu varoņi; tiek atdots gods tiem, kuri jau pierādījuši savu kareivisko drošsirdību. Izceļot un ar godu atzīmējot pagājušos varonības pierādījumus, mēs iepotējam un attīstām šīs īpašības mūsu jaunajā paaudzē. Kultivējot kareiviskās varonības un drošsirdības jūtas mūsu tautā, mēs liekam tos pamatus, kuri vienmēr un visur ir bijuši un būs par visstiprāko un visdrošsirdīgāko valsts pastāvēšanas garantiju. Kas grib dzīvot, tam ir jāaizstāv sava dzīve; dzīvos tas, kas ir spējīgs sevi aizstāvēt; un sevi aizstāvēt būs spējīgs tas, kura sirdī valdīs kareiviskas drošsirdības un varonības gars – Lāčplēša gars.

“Latvijas Kareivis”, Nr. 252, 1923. gada 11. novembrī

PAR GARĪGO REMDENUMU

Jūs jau pietiekami daudz zināt par dažu personu remdenumu. Ko lai dara, ja remdenums ir ielidis visplašākajās aprindās! Tie, kuri ir it kā labā aizstāvji, nododas garīgi remdenumam. Var redzēt, cik bieži tumšie nesirgst ar šo trūkumu. Ir pasaka – kā nelabais sastapa Engēli. Gaišais teica: “Rūgti ir kalpi tavi.” Bet velns atbildēja: “Manējie ir rūgti, toties Tavējie ir skābi; abiem mums ir jāmeklē saldie.” Un Engēlis nokāra galvu, jo nevarēja parādīt, kur ir tie, nesaskābūšies. Tā sen ir ievērojusi tauta.

/Dzīvās Ētikas Mācība. Ugunīgā Pasaule II, 193./

GUNTIS KALME: BRĪVĪBA IR JĀIZCĪNA – TĀ NEKAD NAV PAR BRĪVU

Turpinājums no 1. lpp.

Guntis Kalme: Lūk, jautājums: ko esam ar mieru maksāt par savu brīvību? Varbūt tā ir tikai brīža sajūsma? Vai arī tas patiešām ir skaudrs ideālisms, kas ir ar mieru uzpurēties augstāku mērķu labad? Vai esam spējīgi maksāt brīvības cenu, līdz mugurkaula smadzenēm saprotot, ka brīvība nekad nav par brīvu?

Piederība pie nācijas motivē

miem. Tagad diemžēl ir aizvien mazāk tā, ar ko lepoties, bet paliek piederības apziņa. Ja cilvēks nekam nepieder, viņš kļūst par minēto *homo oeconomicus* – mietpilsoni. Un tā nav nekāda dzīves gudrība, nekāds dzīves filozofijas sasniegums, bet gan sev Dieva uzticētās dzīves un tās virsuzdevuma degradēšana.

Šodienas globalizētajā pasaulē,

protams, ar sabiedroto palīdzību. Bet, ja nebūtu mūsu pašu gribas cīnīties, tad neviens no malas nenāktu karot par latviešu valsti. Deviņdesmito gadu sākumā asinis bija ļoti maz, paldies Dievam, bet...

DDD: ... bet ārējais ienaidnieks netika padzīts.

G.K.: Jā.

DDD: Ja būtu varējuši to padzīt bez asins izliešanas – būtu bijis ļoti labi.

G.U.: Neapšaubāmi, bija Krievijas interese šeit saglabāt spiediena sviras, kā to liecina 1992. gada t.s. Sergeja Karaganova doktrīna: “Jāpaveic viss iespējams, lai krieviski runājošos iedzīvotājus reģionos atstātu. [...] Mums vajag atstāt ietekmes sviras tālejošai perspektīvai.”¹

Baidos, ka savu lomu nospēlēja arī mūsu politiskās pieredzes trūkums un nekompetence. Arī tā laika kompartijas funkcionāru iefiltrēšanās un ietekme uz mūsu valsts pamatu veidošanu. 1994. gada 30. aprīlī parakstītā Līguma par Krievijas Federācijas Bruņoto spēku izvešanas no Latvijas Republikas teritorijas nosacījumiem, termiņiem un kārtību un to tiesisko stāvokli izvešanas laikā sastāvdaļa ir Latvijas Republikas valdības un Krievijas Federācijas valdības vienošanās par Latvijas Republikas teritorijā dzīvojošo Krievijas Federācijas militāro pensionāru un viņu ģimenes locekļu sociālo aizsardzību². Līgums mums bija ļoti neizdevīgs, lai neteiktu vairāk. Latvijā tai laikā bija 22 320 Krievijas militārie pensionāri, kā arī okupācijas režīma mērķtiecīgi iepludinātie 902 000 migranti³. Rezultātā Latvijā nu ir divkopieņu sabiedrība, kuru intereses, vērtības un kultūra ir atšķirīgas, valstij būtiskos jautājumos pat pretējās.

JAUNĀS PAAUDZES KARŠ LATVIJĀ

DDD: Latvija nav divkopieņu valsts, jo latvieši nav kopiena, bet absolūti lielākā daļa krievvalodīgo iedzīvotāju ir okupācijas laikā iebrāukušie okupanti un kolonisti un viņu pēcteči, tātad – ārējie ienaidnieki. Kādēļ neatkarību atgūvām, bet ārējos ienaidniekus nepadzīnām?

Guntis Kalme: Mums bija pietiekoši spēka (garīgais mantojums no strēlniekiem, leģionāriem, partizāniem, nevardarbīgās pretošanās – reliģiskās un politiskās – dalībniekiem) neatkarību atkarot, bet pietrūka gudrības un drosmes cīņā politiski pareizi pabeigt. Trešās Atmodas pirmo vilni – helsinkiešus – ātri noslaucīja čekisti, pēc tam nāca ideālisti, kuras pie malas nobīdīja bijušie kopā ar korumpantiem.

DDD: Viņi, tā saucamie “biju-

šie” padomju nomenklatūristi, izmantoja situāciju, nogaidīja, līdz latvieši zaudēs modrību.

G.K.: Nebūsim naivi, viņu ietekmes aģenti joprojām darbojas. Ģeopolitiski esam robeža starp Rietumiem un Austrumiem. Kaimiņvalsts impēriskā agresīvā po-

tad amatpersonas raustīja plecus, kura instance to izdos – VUGD vai kāda cita.

DDD: Bailes izpaudās smieklīgā panikā un neloģiskos argumentos, ka sabiedrībai par to nav jādomā, ka mums ir armija, ka nevajag gatavoties karam. Tiek

Guntis Kalme Ugunsdrošības un civilās aizsardzības kole-džas izlaiduma svinīgajā pasākumā

litika ir manāma ar neapbruņotu aci. Ar to ir nopietni jāreķinās. Taču tas nenozīmē piekāpšanos, bet gluži otrādi – situācijas izpratni un mūsu pozīciju stiprināšanu, jo mūsu nācijai Dieva dots uzdevums ir kopt un sargāt mūsu Dzimteni. Izpratne šajā gadījumā nozīmē apzināties, ka tas, kas parasti ir ārpus militārdarbības, piemēram, kultūra, Krievijas gadījumā diemžēl ir jau tapis par politiskas ietekmes instrumentu.

Tāds dokuments kā “Krievijas Federācijas politikas pamatvirzieni starptautiskās kultūras un humanitāro jautājumu sadarbības jomā” vēsta: “Attīstot kultūras sakarus ar Baltijas valstīm, jāņem vērā krievvalodīgo iedzīvotāju tiesību ievērošanas problemātika.”⁴ Mūsu analītiķi to definē kā: “Krievijas kultūras izplatīšanas primārais mērķis ir radīt pievilcību, bet tās nolūks ir pārliecināt mērķa valstis darboties Krievijas interesēs.”⁵ Tāpēc netiksmīnāsimies par krievisko kultūru, jo šobrīd tā, izmantojot mūsu politisko naivitāti, diemžēl tiek izmantota slēptai Krievijas ietekmes paplašināšanai.

DDD: Man jums jāpiekrīt. Daudzus latviešus šī situācija mulšina – viņi nespēj aptvert, ka kultūru var izmantot kā ieroci. Kad mudinām nerunāt krieviski, jo tā Latvijā ir okupantu valoda, pat no ļoti nacionāliem cilvēkiem dzirdam aizrādījumu, ka valoda jau nav vainīga, ka pret to nevajag vērsties, ka ir labi zināt krievu valodu.

G.K.: Tā ir neizpratne par hibrīdkara jeb Jaunās paaudzes kara būtību. Visticamāk, ka plašā sabiedrība neizprot to valsts amatpersonu nolaidības vai kūtruma dēļ. Piemēram, ja Lietuvas iedzīvotājiem ir izdalīta rokasgrāmata, ko darīt X stundā, mums no tā nekā nav. Kad sākas diskusijas,

jaukti jēdzieni par tautas pienākumu aizstāvēt savas nacionālās intereses un noziedzīgu vardarbību...

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

KULTŪRA IR ILGTERMIŅA JĒDZIENS, UN TO VAR ORGANISKI ATTĪSTĪT TIKAI TĀS ETNISKAJĀ DZIMTENĒ. KATRAI TAUTAI TĀS NACIONĀLĀ IDENTITĀTE IR ĻOTI LIELA BAGĀTĪBA. PIEDERĪBAS APZINĀŠANĀS SAVAI NĀCIJAI ĻAUJ KOPT DIEVA DOTĀS ZEMES UN GADSIMTOS VEIDOTĀS KULTŪRAS BAGĀTĪBU.

cilvēku pildīt Dieva pavēlētos pamatzdevumus – pašam kā brīvam cilvēkam kopt un sargāt viņam uzticēto zemi (1 Mozus 2, 15), garantēt tās uzturēšanu un attīstību ilgtermiņā. Tas ir iespējams tikai, ja tautai pašai ir sava pilna vara savā teritorijā, tas ir, ja tai ir sava valsts. Bez tā zeme top tikai par notērējamu resursu citas nācijas rokās, un cilvēks – vergs ir centrts vienīgi uz izdzīvošanu vai, ja labāk, – uz uzdzīvošanu, t.i., ērtībām. Ja ērtības ir vienīgās vērtības, tad zeme tiek izpostīta un izsaimniekota un iepriekšējo paaudžu ilgstoši celtais un koptais tiek izšķiests.

HOMO OECONOMICUS KĻŪST PAR HOMO DEVASTENS

Guntis Kalme: Ja cilvēks sāk atteikties no savas nacionālās identitātes vai ļauj sev to izvilt, viņš pārvēršas par mietpilsoni. Akadēmiskajā literatūrā to dēvē par *homo oeconomicus* – ar ārpus ekonomiskiem faktoriem nedefinējams cilvēks. Bet faktiski viņu interesē paša vēders un maks vien. Un cena par šo *homo oeconomicus* ir *homo devastens* – cilvēks postošais. Šādi būtnie ir vienalga, kāda ir cena, par ko tiek nodrošinātas viņa individuālās ērtības.

DDD: Tas nozīmē, ka šāda cilvēka rīcību noteic izpratne “pēc manis kaut vai plūdi”?

G.K.: Jā, tā tas notiek. Kultūras kopšana nav vienas paaudzes pasākums. Lai to darītu, ir jāapgūst iepriekšējo paaudžu kultūras mantojums. Pretēji ir ar subkultūrām, kas ir vienas dienas, dažu gadu vai gadu desmitu, vienas paaudzes pasākums. Tas visbiežāk pamatojas cilvēku subjektīvajās patikās, iegribās, vēlmēs, pašizpaušmēs, narcismā u.tml.

Morālā nozīmē nacionālā identitāte ir tautas pašcieņas jautājums, kas cilvēkam dod lepnumu par piederību savai nācijai. Kādreiz par nacionālo piederību runājam no sasniegumu viedokļa, lepojoties ar saviem panākumiem.

lē, kā teica vācu filozofs, sociologs un psihologs Ērihs Fromms (*Fromm*, 1900–1980), notiek orientācija uz “tīrgus personu” – mietpilsonisku, bezmugurkaulainu, bezidentitātes kosmopolītu, kura galvenā vēlmē ir nodrošināties ar ērtībām.

NEATKARĪBU ATGUVĀM, BET IENAIIDNIEKUS NEPADZINĀM

DDD: Ja tautai, kā teicāt, nav ārēji redzamu sasniegumu pasaules mērogā, ar ko lepoties, tad galvenais uzdevums ir kopt savu raksturu, izstādāt ko tādu, kas tautu padara par nāciju?

Guntis Kalme: Tautai, izkoptojot cēlas rakstura īpašības, jākļūst par nāciju. Nācija ir tauta, kas ir izcīnījusi savu valstiskumu. Gribu uzsvērt – **izcīnījusi, jo brīvība nekad nav par brīvu.** Kādiem ir jāsaspringst, jāriskē ar sevi, jāziedo, lai viņējie un viņu pēcnācēji dzīvotu brīvā zemē, paši būdami noteicēji par sevi.

DDD: Atslēgas vārds ir “izcīnījusi”. Ja 1919.–1920. gados latvieši patiešām izcīnīja savu valsti, tad kā ir ar deviņdesmito gadu sākumu, Atmodu? Latvieši dziedāja, bet vai cīnījās? Ja brīvība būtu izcīnīta, tad okupācijas sekas, ar kurām šodien vēl saskaramies, būtu likvidētas vai vismaz minimizētas, ārējais ienaidnieks būtu padzīts no Latvijas. Nekas tāds diemžēl nenotika.

G.K.: Jā, nenotika tas, kam īstenībā pēc vēsturiskās un nacionālās pašcieņas loģikas vajadzēja notikt. 1919.–1920. gads latviešiem prasīja asinis – bija reāls karš, un mēs uzvarējām,

KĀDIEM IR JĀSASPRINGST, JĀRISKĒ AR SEVI, JĀZIEDOJAS, LAI VIŅĒJIE UN VIŅU PĒCNĀCĒJI DZĪVOTU BRĪVĀ ZEMĒ, PAŠI BŪDAMI NOTEICĒJI PAR SEVI.

¹ S.A. Karaganovs, Eiropas Institūta direktora vietnieks, *Diplomatičeskij Vestnik (Diplomātijas Vēstnesis)*, Nr. 21–22, 1992. gada 15.–30. novembris.

² p. teikts, ka militārie pensionāri “saglabā tiesības netraucēti dzīvot Latvijas Republikas teritorijā, ja viņas to vēlas”; 4. p.: “Latvijas Puse garantē militāriem pensionāriem un viņu ģimenes locekļiem dzīvojamā platību lietošanu valsts un resoru dzīvojamā fonda mājās, kā arī apstiprina viņiem esošās īpašuma tiesības, tajā skaitā īpašuma tiesības uz dzīvojamām mājām, dzīvokļiem.. vasarnīcām..”; 5. p.: “Militārie pensionāri un viņu ģimenes locekļi, kuriem nav dzīvojamās platības vai kuru dzīvokļa apstākļus nepieciešams uzlabot, tiek nodrošināti ar labiekārtotu dzīvojamā platību tādā pat kārtībā kā citi Latvijas Republikas iedzīvotāji”. Latvijas Vēstnesis, 1994.10.12. Nr. 144.

³ Prof. H. Stroda dati.

⁴ “Krievijas Federācijas politikas pamatvirzieni starptautiskās kultūras un humanitāro jautājumu sadarbības jomā”, <http://www.mid.ru/bdomp/ns-osndoc.nsf/e2f289bea62097f9c325787a0034c255/fd3aa5ccbo5cf96b442579ec004ec849?OpenDocument..>, 17.

⁵ G. Pelnens (ed.), *The “Humanitarian Dimension” of Russian Foreign Policy Toward Georgia, Moldova, Ukraine, and the Baltic States*, (Riga: CEEPS, 2010), 322.

Andrejs Mūrnieks: KĀPĒC LIKTEŅDĀRZS, NEVIS VAROŅDĀRZS?

Saruna ar LU vadībzinātņu doktoru Andreju Mūrnieku

Turpinājums no iepriekšējā numura

KULTŪRAS UZSPRIDZINĀŠANA

DDD: Vai esat dzirdējis par Rēriha Miera paktu?

Andrejs Mūrnieks: Jā, protams. Tā ir viena no kustībām, kas nākusi tieši no Krievijas.

DDD: Rēriha Pakts ir Līgums par mākslas un zinātnisko iestādījumu un vēsturisko pieminekļu

Atgriežoties vēl pie latviešu literatūras. Tas ir nonsenss, ja psiholoģijas profesore ar “putām uz lūpām” stāsta, ka nevajag mācīt latviešu klasikas šedevrus, jo tie bojājot bērnu psihi, taču nenosauc neko, ko likt vietā.

Pieņemsim – nemācām par Cibiņu, mācām par Lāčplēsi, Kurbadu vai tamlīdzīgi. Tad būtu skaidrs, bet viņa neko nesaka. Nevajagot, jo tas, lūk, radot žēlumu, mazvērtības kompleksu utt. Bet daudzi klasiskās literatūras varoņi māca tieši godaprā-

Ne jau ar aklu atdarināšanu. Kaut ko, protams, vajag mācīties, bet ne pliki atdarināt. Nereti pārņemam to, kas citās valstīs ir izmēģināts un jau radījis sliktas sekas. Pēc tam nožēlosim, bet neko vairs nevarēs darīt. Mēs nemeklējam to oriģinālo, kas šeit Latvijā ir. Bet, ja kas labs ir, tad sākas nozākāšana, dažādu šķēršļu radīšana. Piemērs – kaislības ap Latvijā radītajiem medikamentiem – *Mildronātu* un *Rigviru*. Neesmu mediķis un nezinu juridiskos smalkumus, bet skaidrs ir viens – ja kaut kas Latvijā ir radīts, bet varbūt līdz galam nav pabeigts, tad vajag atbalstīt, lai tas tiktu pabeigts. Taču daudzi to vien gaida, kā savu kolēģi pazemot, kā atrast kaut ko, lai varētu pateiktu – nekā vērtīga tur nav.

DDD: Viena no latviešu tautas kultūras vērtībām, kas, manuprāt, tiek uzspriecināta, ir *Dziesmusvētki*.

A.M.: Kādā ziņā?

DDD: *Dziesmusvētki visiem saistās iedvesmojošiem tautas vienotības svētkiem, bet tautas kopība tiek pārvērsta, manuprāt, par diezgan grūti baudāmu. Arī ap gaidāmajiem Latvijas simtgades Dziesmusvētkiem ir daudz kaislību, dziedātāji un dejotāji ir neapmierināti ar pārāk sarežģītajiem repertuāriem un modernajiem risinājumiem. Jūs tam nepiekrītat?*

A.M.: Es negribētu atkal absolūtizēt. Jebkurš var pieteikties un piedāvāt labāku koncepciju. Es teiktu, ka ir viena tāda līnija, pret ko arī es esmu cīnījies. Runāju par pārmērīgo repertuāra sarežģītību. Man bija diskusija ar mākslinieciskajiem vadītājiem par kādu grūtu dziesmu, kas bija paredzēta viru korim un, pēc manām domām, varētu arī nebūt. Savukārt mūsu mūzikas kultūras patriarhs Andrejs Jurjāns bija aizmirsts – iedomājieties, ka Latvijas simtgades Dziesmusvētkos neizskanētu neviena Andreja Jurjāna dziesma! Tagad, cik zinu, ar “Lūk, rozes zied” Jurjāns būs pārstāvēts. Tā bija ciņa, apmēram, gada ilgumā! Tomēr beidzās pozitīvi.

AIZŅERT DZILĀKOS APZIŅAS SLĀŅUS!

DDD: Jums bija jācīnās par Andreja Jurjāna iekļaušanu *Dziesmusvētku repertuārā. Tikmēr vairāki komponisti, diriģenti, mūziķi slēptākā vai atklātākā formā sarunās par Dziesmusvētkiem lieto tādus vārdus kā business, nauda, gandrīz vai tādas mafiozas intereses.*

Andrejs Mūrnieks: Kam uzticēt sarakstīt labu dziesmu, ja vajag ko jaunu? Protams, cilvēkam, kuru organizatori labi

pazīst, jo zina, ka viņš kaut ko tādu iepriekš jau ir radījis. Ir jau arī dziesmu konkursi, bet... Bet simtgade ir simtgade! Prieks, ka organizatori ir mācījušies no iepriekšējo svētku kļūdām, jo koncerts būs īsāks un dziesmas būs labas. Piemēram, būs Lūcijas Garūtas “Dievs, Tava zeme deg!” fragments, turklāt ne tikai ar lūgšanu, bet ar vareno finālu, ar ērģelēm.

Profesorei, kas kritizēja skolu obligāto literatūru, ir daļēja taisnība, ka esam mazliet tādi kā nostalgiski un ir par daudz to skumju. Tāpēc arī Dziesmusvētku repertuārā es gribētu redzēt un dzirdēt mazliet spriganākas dziesmas. Tomēr nevar jau tā uzreiz izmainīt tautas mentalitāti.

DDD: *Mums ar to ir jārēķinās, bet tas jau nenozīmē, ka tādiem arī jāpaliek – tautas raksturs ir jāveido.*

A.M.: Jā, ar to ir jārēķinās – mēs, latvieši, tādi esam. Kaut kādā veidā tas atspoguļojas arī šajā dziesmu izvēlē. Citām tautām būtu cita izvēle. Arī trijotnē – Lietuva, Latvija, Igaunija – Latvija ir vairāk virzījies spoža demonstratīvisma virzienā. Dziesmusvētku koncepcijas vienmēr ir ar skaidriem sākumiem, izstrādātu scenāriju un hronometrāžām – tā ir koncentrēšanās uz ārējo. Mums vienmēr gribas paspīdēt.

Bet, no otras puses, teikšu, ka Dziesmusvētki zināmā mērā ir arī tāds kā politiskās demonstrācijas veids. Mēs uz tiem saņemamies, jo esam latvieši, nodziedam, un nevienu kļūdu mums nevar atrast. Zināmā mērā tas ir no vāciešiem mantotais perfekcionisms, kas tomēr parāda gara spēku. Un tas varbūt ir tāpēc, kā jau jūs teicāt, ka mums blakus ir cilvēki, kas to tikvien gaida, lai kaut kas izjuku... Bet Dziesmusvētkos mēs, latvieši, jūtamies vienoti. Es attaisnoju to ārišķīgumu ar šo, var teikt, sava veida ciņas situāciju. Lai gan citādk,

protams, gribētos, lai viss būtu jautrāk, lai vairāk iesaistītu tautu un arī dziedātājam būtu patīkamākas šīs dziesmas.

DDD: *Manuprāt, kamēr nav pilnībā likvidētas padomju okupācijas sekas gan tautas apziņā, gan ikdienas dzīvē arī Dziesmusvētkiem būtu jāiedvesmo tauta uz varonīgumu. Ir dziesma “Dziedādami, spēlējami no kariņa mājās nāca”, nevis “Uzdziedājām, lai nebūtu jāiet karā”. Jūsaprāt, kur ir palicis šis spēks? Latvieši taču ir karotāju tauta, kas ir pierādījusi spēju aizstāvēt savu Tēvzemi. Kur palicis šis spēks un varonīgums? Šodien ir tā – labāk padziedāsim, lai nav jādoma...*

A.M.: Nu, kaut kādā mērā, jā. Ko lai te saka? Patriotisma, es domāju, nekad nav par daudz. Tikai tas ir jāvirza pareizā gultnē. Bet, kad mūsējie (Porziņģis, Briedis, hokejisti u.c.) cīnās, tad taču mēs esam visi kopā un “fanojam” par viņiem un Latviju...

DDD: *Un, kad mums uz ielas kādam krievvalodīgam jāpasaka: “Es runāšu tikai latviski!” – tad nez kāpēc tas patriotisms kaut kur pazūd.*

A.M.: Protams, es priecājos par sportistiem un populāro mūziku, bet šis segments rada vairāk urrā patriotismu, jo neaizķer dziļākus apziņas slāņus. Klasiskā māksla un mūzika izraisa nopietnākas pārdomas, vairāk iedvesmo rūpēties par savu dzimteni, savu ģimeni un vedina apzināties savu personisko dzīves misiju.

DDD: *Esam vairākkārt vērsušies pie dzejniekiem, dramaturgiem, komponistiem ar rosinājumu radīt mākslasdarbus, kas aicinātu latviešus atjaunot taisnīgumu, kas atgādīnātu par pienākumu padzīt no Latvijas ārējos ienaidniekus. Tautā mīltais Ziedonis pat neuzskatīja par vajadzību atbildēt...*

A.M.: Šis tiešām ir labs ierosinājums mūziķiem, teātra cilvēkiem, māksliniekiem, dzejniekiem – radīt mākslas darbus un mūziku, kas uzrunātu latviešus un liecinātu par Latviju, par kopējo labumu. Es piekřitu jums, ka šajā virzienā ir par maz darīts. Šķiet, arī man būs jārada kāda patiesi patriotiska dziesma.

DDD: *Vēlu jums radošu iedvesmu varonīgumam! Paldies par sarunu!*

Intervēja Liene Apine

...BET VĒRTĪBAS TIEK “UZSPRIDZINĀTAS” AR ZAIMIEM, AR PUSPATIESĪBĀM, VAI VIENKĀRŠI AR NERUNĀŠANU, NOSTUMŠANU MALĀ.

aizsardzību, ko ASV prezidents Rūzvelts un divdesmit Centrālās un Dienvidamerikas valstu vadītāji parakstīja 1935. gada 15. aprīlī Vašingtonā. Latvija diemžēl nav pievienojusies šim Paktam, lai gan atbalstu tam, parakstot 1937. gada memorandu, izteica daudzi no labākajiem tā laika inteliģences pārstāvjiem: Aspazija, Alberts Prande, Jāzeps Vītols, Kārlis Skāle, Jānis Medīnš, Eduards Smilģis, Jānis Zālītis, Alfrēds Kalniņš, Jānis Jaunsudrabiņš, Jānis Akurāters, Vilis Plūdonis, Pauls Stradiņš, Lūdolfs Liberts, Jānis Rapa, Zenta Mauriņa, Vilhelms Purvītis, bijušais valsts prezidents Gustavs Zemgalis un citi. Manuprāt, Rēriha Miera Pakts nav zaudejis savu aktualitāti, gluži pretēji – redzot ar kādu naidu tiek iznīcinātas patiesas kultūras vērtības visā pasaulē, tā svarīgums ir tikai palielinājies. Vai, jūsaprāt, tas ir nejausi, ka militārā pasaule vardarbīgi uzbrūk vispirms jau kultūras, mākslas un vēsturiskajām vērtībām?

A.M.: Es domāju, ka tas pieder pie kopējās masu kultūras ievirzes, kas orientē cilvēkus uz pliku patēriņu, uz egoismu un agresiju. Protams, tas vērsas arī pret pieminekļiem un citām kultūras vērtībām. Rietumu pasaulē vēl nespridzina baznīcas, kā tas bija franču revolūcijas laikā, bet Islāma pasaulē ir šī ļoti agresīvā attieksme pret citu kultūru pieminekļiem. Bet tas varbūt ir atsevišķs stāsts. Mēs aizmirstam tās vērtības, kas reiz bija Rietumu pasaulē. Neteiksim, ka tās mūsdienās spridzina, bet mazīna to kultūrvēsturisko nozīmi. Ja spridzinātu, tad nekavējoties būtu pretreakcija, skandāls, kam tūlīt pievērs uzmanību.

DDD: *Tēlaini izsakoties, Rietumu pasaules patiesās kultūras un mākslas vērtības tiek morāli uzspriecinātas, sagrozot tās tik tālu, ka nav vairs derīgas.*

A.M.: Jā, tās tiek pastumtas malā, tikpat kā izvarotas, līdzīgi kā runājām par operu režijām.

DDD: *Tas ir, ne jau granātu uzmet, bet...*

A.M.: ...bet vērtības tiek “uzspridzinātas” ar zaimiem, ar puspatiesībām, vai vienkārši ar nerunāšanu, nostumšanu malā.

tu, taisnīgumu, uzticību, ziedošanas citu labā. Var piekrist, ka mums vispār ir par maz varoņu. Tos, kuri ir, vajag vairāk izcelt! Ja literārie tēli vairs neaizkustina, tad jāizceļ vēstures varoņi, kas mums ir.

SABIEDRĪBAS VAIRĀKUMS IR ĀRKĀRTĪGI SVĀRSTĪGS

Andrejs Mūrnieks: Mūsdienās ir arī labas kustības, kas atrod un godina mūsu laikabiedrus – ikdienas varoņus! Diemžēl mēs par viņiem domājam tikai reizi gadā – TV apbalvošanā. Bet vienlaikus braši metamies veidot kaut kādu Likteņdārzu, slavīnot nolemtību, atdzīvinot mirušo kultu, turklāt pēc arhitekta, kurš ir svešautietis, veidotas skices. Vai tad latviešiem nebūtu savu dārzu arhitektu? Un kāpēc Likteņdārzu, nevis Varoņdārzu, ja jau kaut ko jaunu sagriežās? Pats nosaukums jau apliecina, ka lemjam sevi noteiktam liktenim. Un to dara it kā inteliģenti kultūras cilvēki! Kā viņi paši to nesaprot?

DDD: *Vai tiešām nesaprot? Jūs jau šīs aprindas pazīstat labāk.*

A.M.: Domāju, ka daudzi arī nesaprot. Skrien modei līdzī. Bet šai parādībai apakšā, protams, ir arī tādi, kas tos procesus virza. Nebūsim naīvi. Klasiskās kultūras paradigma traucē izplatīties tai mentalitātei, kas viegli ir nopērkama ar lētām sensācijām, ar egoismu, ar tukšiem solījumiem, ar seksa tematiku masu medijos u.tml. – ar ko viegli manipulēt. Cilvēki, kuri zina, kas ir uzticība, kas ir ziedošanās, kas ir varonība, nepakļaujas morālā pagrimuma straumei.

Sabiedrības vairākums ir ārkārtīgi svārstīgs, manipulējams, pērkams. Politikā labprāt atsauca un ir gatavi ratificēt visādas konvencijas – vienalga, kas tur sarakstīts. Piemērs ir Stambulas konvencija, kas drīzumā tiks skatīta Saeimā.

Valsts līmenī trūkst stingras stājas, patriotisma un savas vērtības apzināšanās. Ar ko tad mēs varam kļūt pasaulē interesanti?

KLASISKĀ MĀKSĻA UN MŪZIKA IZRAISA NOPIETNĀKAS PĀRDOMAS, VAIRĀK IEDVESMO RŪPĒTIES PAR SAVU DZIMTENI, SAVU ĢIMENI UN VEDINA APZINĀTIES SAVU PERSONISKO DZĪVES MISIJU.

POLITIKA GODAPRĀTS

J.Liekmanis

Politikā tiek svērti ar varu, slavu un naudu. Es gribētu parunāt par svēršanu ar naudu. Vai mūsu latviešu politikā ir izturējuši pārbaudi ar naudu? Vai viņiem valsts un tautas intereses ir stāvējušas augstāk par personīgajām interesēm? Nē un nē.

Es te nerunāšu par izņēmumiem, galu galā visus politikus nevar uzskatīt par bezgoziem un ne visi mūsu politiķi, izmantojot politiskās sviras, kļuvuši par miljonāriem. Bet vajag tikai paskatīties uz tādiem *godmaņiem, gaiļiem, repšēm & co*, lai pārliecinātos par manu vārdu patiesību. Droši vien, ne par velti tika glābta “Parex banka”, ne velti nav atrodami vainīgie kuģa sagriešanā, Pasaules bankas kredītu piesavināšanā, “Latvenergo” afērā un daudzās citās afērās. Bet tomēr dzīvē sastopami piemēri, kas liecina, ka gan agrāk, gan tagad iespējams būt politiķim šī vārda īstajā nozīmē.

Mūsdienās ir tāds politiķis **Hose Muhika**, Urugvajas prezidents. Kaut gan viņam ir iespējas būt tikpat bagātam kā daudzu citu valstu, arī Latvijas, prezidentiem, tomēr viņš ir visnabadīgākais prezidents pasaulē. Viņš apzinās, ka Urugvaja ir nabadzīga valsts (IKP uz 1 iedzīvotāju gadā 11600 \$, pret Latvijas 25195 \$), un tāpēc ir jādalās nabadzībā ar tautu. Viņš ir atteicies no dzīvošanas pilī par labu būdīnai. Lielāko daļu savas algas un līdzekļu viņš ziedo trūcīgajiem. Viņam nav luksusa automobiļa. Viņam nav miesasargu, jo viņa miesassargs ir visa tauta... Nu, kā izskatās, latviešu *tautas kalpi*? Kā būtu, ja arī jūs pamēģinātu? Nebīstaties, tik lielu uzpurēšanos jau neviens no jums neprasa. Bet principā.

Arī Latvija ir nabadzīga valsts, viena no nabadzīgākajām ES, tomēr nav manīts, ka te kāds politiķis sevišķi gribētu šai nabadzībā dalīties. Ja arī ir kādi atsevišķi ziedojumi, tad to par īstu dalīšanos nevar uzskatīt. Bet šaubos vai kāds no mūsējiem *nolaidīsies tik zemu*.

Izrādās, ka arī pie mums Latvijā ir bijis līdzīgs nesavtības piemērs. Bija mums kādreiz tāds prezidents Kārlis Ulmanis, kurš arī, tiesa ne tik lielā mērā, bet uzvedās līdzīgi Urugvajas prezidentam. Tas ir viens no iemesliem, kāpēc viņš šodien nav cieņā. Un kā gan viņš varētu būt cieņā, jo tad taču mēs viņu salīdzinātu ar šodienas politiķiem un pamanītu, kādi pigmeji, salīdzinot ar Ulmani, viņi ir. Tāpēc Ulmani labāk nepieminēt (var pieminēt citu Ulmani), bet, ja piemin, tad tikai viņa kļūdas (diktatūra – žēl, ka bez asinīm, 1940.g., godkāre utt.).

Bet, pateicoties mūsdienai politiķim, esam tur, kur esam, un nekas neliecina, ka tuvākā laikā te kaut kas varētu būtiski mainīties. Žēl.

ILGDZĪVOŠANAS APSĪKUMS

Vilhelms Ļuta

Žurnālists

Visilgāko mūžu cilvēkam ļauts sasniegt tikai bagātākajās pasaulēs valstīs. Pirms gada Latvija šajā ziņā bija guvusi ievērojamu uzlabojumu, pēc ilgdzīvības ieņemot septīto vietu Eiropā. Labāki rezultāti bija vienīgi Anglijā, Dānijā, Holandē, Norvēģijā, Šveicē un Zviedrijā.

Pašlaik stāvoklis pie mums ir krasi mainījies uz sliktu pusi. Statistika liecina, ka Latvijas cilvēku mūžs ir noslīdējis līdz viszemākajam līmenim Eiropas Savienībā. Latviešu vīriešu vidējais dzīves ilgums no koalīcijas partnervalstīm atpaliek par astoņiem, bet sievietes – par četriem gadiem.

Šādi atpalcībā ir sava vēsture. Krass pagrimums dzīves apstākļos sākās līdz ar okupāciju. Impēristi latviešiem uzspieda cilvēka cieņu pazemojošu eksistences veidu. Maskavas propaganda apspļaudīja K. Uļmaņa ziedu laikus un solīja gaišu nākotni komunisma. Tīkmēr cilvēkiem nācās dzīvot arvien īsāku un īsāku mūžu.

Paldies Dievam, pēc pusgadsimta no komunisma celtniecības izdevās atbrīvoties. Atjaunotās Latvijas laikā radās iespēja kaut cik atgūties. Pateicoties medicīnas progresam, Latvijas ļaužu mūžs palielinājās par trīsarpus gadiem. Ilggadībai pusotru gadu pieaugumu deva etnisko proporciju izmaiņas, jo latviešu īpatsvars palielinājās no 52 līdz 62 procentiem (te jāņem vērā, ka latviešu mūžs ir par 6 gadiem garāks nekā iebrāucējiem no austrumiem).

Visi šie nelielie mūža pieaugumi izveidojušies stihiski, bez vadības atbalsta. Politikā dzīves apstākļus tautai nevis uzlaboja, bet sarežģīja. Tika pielauta dziļa demogrāfiskā krīze. 98 tūkstoši latviešu bija spiesti meklēt laimi ārvalstīs. Bērnu dzimstība valstī samazinājās par 40 procentiem. Veco ļaužu īpatsvars dubultojās un izjauca dabisko līdzsvaru. Vairums pensionāru tagad dzīvo uz nabadzības robežas.

Politikā joprojām vairāk rūpējas par iebrāucējiem, nevis par saviem tautiešiem. Naudīgajiem austrumniekiem tiek piedāvāti labākie apartamenti Rīgā un Jūrmalā. Centīgi tiek pārdotas uzturēšanās atļaujas un pilsonības apliecības. Tiek piešķirtas privilēģijas nepilsoņiem un cilvēkiem ar Krievijas pasēm.

Tikt līdz Eiropas Savienībā sasniegtajam ilggadības līmenim pašlaik latviešiem nav cerību. Dzīves apstākļu uzlabojumi nav panākami bez okupācijas seku likvidēšanas.

Nez, kad latviešu vīrieši padzīs ārējos ienaidniekus no Latvijas?

DISKUSIJA FEISBUKĀ

Turpinājums no 3. lpp.

Jānis Vasīļevskis: Andris Doveiks – ironija nevietā! Vispirms gan vīriešiem, gan sievietēm būtu jāpajēdz kaut vai tas – par ko NEVAJAG BALSOT Saeimas vēlēšanās! Ja spēku samērs tajā mājā būtu potenciāli tāds, kas pielautu politisku šī jautājuma regulēšanu, nedomāju, ka būtu jālieto lielgabali no vienas vai otras puses!

Andris Doveiks: Ironija ir vietā, jo tieši šo pieēju, jo tā ir reālās situācijas apzināšanās, apsūkā un noliedz enerģiskie un 20+ gadus nepacietīgie. Tai mājai (lietai) ir durvis, logi un pat skurstenis, pa kuru iekļūt, bet mēs turpinām daudzīt sienu ar galvu, vēl viens otru apsūkājot, ja kāds mēģina šai dauzīšanu sameklēt plānāku sienas daļu.

Jānis Vasīļevskis: Andri Doveik, – nekas nav jādausa! Vispirms nevajag Saeimas vēlēšanās savēlēt visādus mēslus...

Andris Doveiks: Pareizi. Un kā to nodrošināt? Vai to var panākt ar aicinājumu DDD? Labi, tad lai notiek. Ja nu tomēr nevar, tad kāds ir plāns B? C. D.

Jānis Vasīļevskis: Andri Doveik, – tas nu nav tā “uz fikso” atbildams jautājums! Vispirms JĀBŪT GUDRAI KOMANDAI, tad var plānot stratēģiju.

Andris Doveiks: Jauki. Komandai droši vien ir jābūt konceptuālai vienotībai, kas ir mērķis. Latviešu skaita palielināšana Latvijā vai krievu skaita palielināšana Krievijā

Liene Apine: Andri – realitātes apzināšanās sākas ar to, ka Jūs beidzat demagoģiski bārstīt ironiskas “asprātības” un vismaz pats sev atzīstat, ka Jums ir vienkārši bail. Tikai ar bailēm var izskaidrot mēģinājumus atrast loģiskus argumentus savai nekā nedarišanai. Mētāšanās ar “gudrībām” par plāniem A, B, C utt. ir savu bailu attaisnošana. Kāpēc Jums pašam jau nav izstrādāti dažādi plāni? Vai tad normāls latvietis var samierināties ar Latvijā notiekošo? Nespeja atpazīt vai arī, ja ir atpazīti, skaļi norādīt, kuri ir ārējie ienaidnieki Latvijā, ir gara nabadzība.

Andris Doveiks: Liene, jūsu ieraksts atbilst Līgas jautājumam sākumā. Diemžēl jūsu ieraksts nesniedz atbildi uz manu jautājumu pirms jūsu ieraksta. “Tikai ar bailēm var izskaidrot...” Jūsu skaidrojumi nāk no jūsu mat-

ricas. Ja man būtu jāskaidro ķīniešu rakstu zīmes, es tās spētu skaidrot tikai latviešu valodā. Ir dažas lietas, par kurām es varu spriest nedaudz vairāk. Ņemiet par labu :)

Aivars Garda: Kā konkrēti veikt ārējo ienaidnieku izraidīšanu saskaņā ar Ženēvas konvenciju un Saeimas deklarāciju par okupāciju? Kā teica viens gudrs vīrs – elementāri, Vatson! Latvijas valdībai ir jāsāk sarunas ar Krievijas valdību. Ja negrib, vai baidās sākt sarunas, tad var to izdarīt bez sarunām ar Krieviju pilnīgi mierīgi. Krievija jau vairāk nekā desmit gadus neatlaidīgi aicina, tai skaitā arī Latvijas kolonistus, atgriezties Krievijā, tā dēļ piedāvājuma tiem materiālus pabalstus. Mūsu tautas ārējiem ienaidniekiem tie šķiet par mazu, tāpēc brauc nedaudzi, kaut arī Putins aicina uzstājīgi. Latvijas valdībai ir jāpiemaksā šiem neliešiem, lai tikai vācas prom. Tas ir daudz lētāk, nekā maksāt par viņu bērnu izglītību un pensijas kolonistu pensionāriem, jo tas nav Latvijas, bet ir Krievijas pienākums. Krievijai jau nav nekas pretim, bet Latvija neatdod tai Krievijai piederīgos. Vai tad nav elementāri? Pažēlosim savu tautu, nebūsim nežēlīgi pret latviešiem. Neveikt dekolonizāciju ir nežēlīgi pret latviešu tautu, vai tad tas nav saprotams?

Andris Doveiks: Jā, viss ir saprotams. Aivar, paskaidro man, nezini, kā es personīgi šo lietu varu realizēt Līgas aicinājuma ietvaros. Kā latviešu vīrietis.

Aivars Garda: Kļūt par Līgas Muzikantes domubiedru un neatlaidīgi izplatīt šo ideju latviešu tautā. Tas ir grūts uzdevums. Par to var spriest kaut vai pēc tā, cik grūti un ilgi ir jāpārliecina viens cilvēks, lai viņš vismaz sāktu domāt šajā virzienā. Tas ir tikpat grūti kā veikt Hērakla varoņdarbu. Taču citas izejas nav. Tas būtu izdarāms daudz vienkāršāk un ātrāk, ja to darītu Latvijas valsts vara kopā ar nelietīgajiem žurnālistiem. Pūlis klausā, ko saka oficiālie vadoņi.

Liene Apine: Ar cik cilvēkiem esat par šo jautājumu runājis? Cik latviešus pārliecinājis, ka bez ārējo ienaidnieku padzīšanas latviešu nākotne nav nekāda spoža?

Andris Doveiks: Liene Apine – vakar ar diviem, neskaitot FB. Šodien pa mājām :)

Liene Apine: Andri Doveik, – tā ik dienu pa cilvēkam, un, skat, gada laikā jau pulciņš saprātīgu latviešu!

Andris Doveiks: Liene Apine – jā. Tikai man ir skaidrs, kas ir mans mērķis – vairāk latviešu Latvijā (skaitot galvas). Jūsu darbība it kā vērsta uz to pašu, bet faktiski jūsu priekšlikumi sakrīt ar dažu NA pozitīvo atskaišu ražotāju “veiksmes stāstiem” – lielāku latviešu īpatsvaru Latvijā (skaitot %). Pirmais no otrā atšķiras ar to, ka otrajā pozitīvu rādītāju var sasniegt (un pagaidām tieši un tikai tā notiek) arī ar atšķirīgiem izmiršanas tempiem dažādās etniskajās grupās. P.S. NA pieminu tikai tādēļ, ka pārējie vispār nav pieminēšanas vērti.

Vilhelms Klincāns: Andri Doveik, sāc ar iestāšanos Zemes-sardzē!

Andris Doveiks: Un nonākt NATO tiešā pakļautībā? Paldies, nē.

Aivars Garda: Latvijas Nacionālās frontes darbība ir vērsta uz Latvijas atbrīvošanu no ārējiem ienaidniekiem. Tas taču ir jebkuras tautas un valsts pirmais un galvenais uzdevums. Kur šeit ir sakars ar kaut kādiem veiksmes stāstiem? Cik saprotu tad Andris Doveiks vēlas, lai palielinātos latviešu skaits uz dzimstības vai reemigrācijas pamata. Tas ir labi, bet ārējie ienaidnieki tad paliktu Latvijā? Tad jau mēs nebūsim izpildījuši savu pienākumu pret Taisnīgumu un Milestību, jeb Dievu, kas ir latviešiem uzticējies skaistu zemi – Latviju, lai mēs to sargātu. Taisnīgums prasa – ja ir notikusi netaisnība, tad taisnība ir jāatjauno. Kolonizācija ir netaisnīga, tātad dekolonizācija ir taisnīga. Vai nav absurds, ka latviešu sievietēm ir jāpierunā vīrieši veikt vīrieša pienākumu pret tautu un valsti? It kā tas nebūtu pienākums, bet uzbāzīga prasība darīt kaut ko nevajadzīgu. Jo vairāk tāpēc, ka Taisnīgums un likumi ir latviešu tautas un valsts labā.

Andris Doveiks: Aivar, vai jūs runājat par ģeogrāfisko jēdzienu “Latvijas teritorija”? Tad jums vajadzētu precizēt, kad tieši Dievs šo teritoriju piešķīris tieši latviešiem. Vai to skaitā bija arī latgaļi, sēļi, kurši? Vai leišos aizgājušie zemgaļi? Vai latvieši–pusleiši, kā es? Ja runājam par valsti, tad

ES ietvaros valsts Latvija de facto neeksistē. Un kad uzbūvēs Rail Baltic, Merķeles dēlus šeit ievēdis daudz ātrāk nekā jebkurā citā reģionā. Tad PSRS okupanti beidzot paņems ceļojuma naudu un aizbrauks. PSRS dzimušie latvieši varēs paņemt Krievijas pasēs, bet ceļojuma naudas latviešiem nebūs... P.S. <https://doveiks.lv/.../27/a-doveiks-par-latvie-siem-latvija/>

Katrai tautai Dievs misiju devis. Kādai jāt pa stepi zirgā, kādai džungļos medīt ģērbā plikā. Kādai...

DOVEIKS.LV

Aivars Garda: Vai tas ir Andra Doveika dzejolis? Ļoti labs! Tajā autors pats atbild uz man uzdotajiem jautājumiem. Nezinu, ko es varētu šeit piebilst. Pilnīgi piekritu, ka ES ietvaros Latvija bez savas valūtas de facto neeksistē. Taču tas neatbrīvo latviešus no saviem pienākumiem. Protams, ja latviešu misija Latvijas teritorijā ir beigusies, tad latvieši aizies pa skuju taku, neskatoties ne uz ko. Gribētos domāt, kamēr Latvijā ir drosmīgas un gudras sievietes, Dievs saglabās latviešu tautu. Tikai viena svētā dēļ taču veselu pilsetu saglabā!

Andris Doveiks: Mūsu atšķirīgais ir šajā frāzē: “Ne naidu celt, bet mieru. Ar pateicību turēt Dieva doto, un savu piedošanu citiem dot.” Pārējais ļoti tuvu, citādi jau es te tik daudz laika neieliktu :)

Aivars Garda: Kurš tad ceļ naidu? Vai Taisnīguma un Mīlestības piekritēji? Taisnīguma un Mīlestības, nevis naida vārdā latviešiem ir jāatbrīvojas no ārējiem ienaidniekiem. To arī Aivars Garda un viņa domubiedri vēlas. Kurš var teikt, ka mēs ceļam naidu? Vai ir kādi pierādījumi par mūsu naidu pret okupantiem? Šo netaisnību mums nav devis Dievs, tāpēc mēs arī nepieņemam to ar pateicību. Mēs piedodam ārējiem ienaidniekiem, bet tas neatbrīvo viņus no pienākuma aizvākties. Gluži tāpat kā parādnieka piedošana neatbrīvo viņu no parāda atdošanas. Piedošana nenozīmē samierināšanos ar netaisnīgumu. Piedodam tajā nozīmē, ka nejūtam pret viņiem naidu. Taču arī Mahātma Gandijs labāk pielāva varmācību nekā indiešu tautas glēvumu necīnīties. Mūsu gadījumā labāka ir cīņa pret ārējiem ienaidniekiem, izjūtot pret tiem naidu, nevis glēva necīnīšanās.

Andris Doveiks: Ja tēvs ir devis pērienu audzinot, vai pieaugušam dēlam Mīlestības un Taisnības vārdā ir tēva siksna jāsadedzina? Nedomāju, ka tēvam tas patiktu. Mums ir dažādas bāzes, uz kurām balstāmies. Tās šeit un šodien saskaņot nevarēs. Tikai ieskatam. Vai latviešiem bija kāda loma Krievijas notikumos pēc 1917. gada? Vai latvieši bija labi saimnieki savā valstī pēc 1918. gada? Vai latvieši bija saprātīgi 1939, 1940, 1941 un sekojošos gados Otrā pasaules kara laikā? Varbūt šis migrantu pūlis bija maigākais sods, ko mums varēja piemērot par neizmantotām un nepareizi izmantotām iespējām? Pieņemt darbības un seku mācību un mācīties vai noliegt seku saistību ar darbībām un saņemt nākamo mācību. Latviešu gadījumā – visdrīzāk pēdējo. Jūs daudzviet atzīstat, ka vaina ir mūsos pašos, bet galā tik un tā velkat uz kādu ārējo vaininieku. “Jā, es nobastuju stundu, bet pēteris ar jāni aiz stūra pīpēja”

Aivars Garda: Mēs laikam runājam par dažādām lietām. Pēc ārējo ienaidnieku padzišanas nebūs tā, ka latviešiem izzudīs problēmas. Taču ārējo ienaidnieku padzišana ir obligāts uzdevums. Mums būs līdzīgas problēmas kā valstīm bez ārējiem ienaidniekiem. Latvieši tāpēc uzreiz par eņģeļiem neklūs. Cik saprotu, Jūs domājat, ka latvieši vēl nav pelnījuši atbrīvoties no ārējiem ienaidniekiem, jo nav vēl samaksājuši par pašu neizmantotajām iespējām. Ja jau pūlis nav izaudzis līdz šai patiesībai, tad varbūt tā arī ir. Vai tiešām Jūs domājat, ka ārējo ienaidnieku atrašanās Latvijā uzlabo latviešu tautas kvalitāti? Es gan saredzu garīgo degradāciju. Ja tauta ar savu slikto saimniekošanu izsauc uz sevi ārējo ienaidnieku, tad tomēr Dievs sagaida, lai tauta pret to cīnītos, tādējādi saliedējoties un ar upuriem kaujā izpērkot savu vainu. Indieši uzskatīja, ka jau divās angļu kolonizācijas paaudzēs vien indiešu tauta jau sāka degradēties. Latvieši jau četras paaudzes, ja par paaudzi uzskata 20 gadus, dzīvo kolonizācijas apstākļos. Ja pieskaita arī pēcatmodas gadus. Vai tiešām dzīvošana glēvulībā un melos ir tā dzīve, kuru Jūs novēlat sev un savai tautai?

Līga Muzikante: Andri Doveik – protams, okupācija un kolonizācija ir karmiskas sekas latviešu tautas sastrādātajam. Bet šīs sekas mūs ārdīs tik ilgi, iekams nebūsim apguvuši mācībstundu. Ārējā ienaidnieka (tas ir, svešas valsts piektās kolonnas) klātbūtne ir spoguļis mūsu pašu mazdūšībai un glēvumam. Kad pazudīs glēvums, nebūs arī piektās kolonnas, jo tā būs izraidīta no Latvijas teritorijas. Jādomā Andris Doveiks nav tik naivs, ka uzskata saliedēšanos ar šo pretlatviski noskaņoto pūli par reālu, nezaudējot savas pašcieņas un kultūras paliekas.

Andris Doveiks: Tas ir redzamais un atzītais ienaidnieks, tādēļ mazāk bīstams. Mūsu “sabiedrotie” liberastiskie nekromanti Latvijā atbrīvojuši no vismaz 200.000 latviešu un kritiski pasliktinājuši atlikušās tautas izredzes apdzīvot un noturēt teritoriju Latvija. Jums emocijas, man atsaldētā prāta fakti.

Andris Doveiks: Paldies par ilgu un interesantu sarunu. Rīt uz darbu ;)

Andris Doveiks: TOMĒR AT-RADU SPĪDOLA

Es redzu: pie tava vārda saistīsies

Latvju sajūsmba caur gadu simtiem;

Un atkal ies varoņi taisnā ceļā
Bez izruņām, bez gudrības li-
kiem ločiem,

Bet tāļš uz nākotni būs viņiem skats,

Tie augdami nelūzīs, nebūs vieni,

Tie spēku nemitoši iz tautas smels,

Tos vienas zemes robežas neie-
slēgs šauri,

!!!!!! Ne zeme pret zemi tad ka-
ros,

!!!!!! Bet visas kopā pret tumsu.

Tad aklais melnais uzveikts
klūs!

Līga Muzikante: Andri Doveik – galvenais liberastisko nekromantu noziegums ir mērķtiecīga cilvēku apziņu deģenerēšana – no tā arī rodas visas pārējās nelaimes, arī tās, kuras šeit apspriedām.

Andris Doveiks: Ļoti pareizs novērojums. Un ir atbilstoša mūsdienīga teorija, kas ar šo ļauj darboties. Tiem, kas sev par pamatu neliek mūsdienīgās “rietumu vērtības”.

Anna Flynn: parliecinat latvieti.....man piemaksa es nespe-
tu. parak mantkarīgs un skops.
Nodevīgs. Pat veleshanas met
spalvu.....ka mani radinieki.

Ima Imula: Par šo tēmu esmu daudz prātojis, nekas jēdzīgāks par tikšanu pie varas prātā nav ienācis. No citiem arī neesmu nekādu īstu risinājumu dzirdējis. Respektīvi pietrūkst ideju kā... Varbūt arī pietrūka sajēga veidot domubiedru pulciņu šim mērķim – tas ir, domātāju ar praktisko ievirzi un sekojošu rīcību. Tikmēr vismaz uz ielas uzvedos kā igauņi, bet tas protams neko nopietnu nedod. Diskusijas ar viņu ekstremāliem Fb... arī neko jau īpašu nedod.

Einārs Ilsters: Da nu viņus....
lai vārās savā sulā...mulķi paliek
mulķi.

Artis Vēveris: Diedalas! Fui es tikai vienu varu teikt gribi krievu valodu? Gribi krievu skolas? Gribi lai mēs jūs Krievus kā krievus uzrunājam Ok nau problēmu . Paņem Maximas maisiņu samet savas lupatas un Vācijas atpakaļ kur nācīs! Kretīns tu ! Pirms 100 gadiem iedeva latvietis pa muti iedos vēlreiz ja vajadzēs.

Līga Muzikante: Diskusijas jautājums ir: “Nez, kad latviešu vīrieši padzīs ārējos ienaidniekus no Latvijas?” Uzrunātas tika arī vairākas konkrētas personas, no kurām absolūtais vairums nobijās iesaistīties diskusijā. Latviešu vīriešu bailīgums? Neliels ieskats problēmā ir gūts. Pārdomas rada, piemēram, Andra Doveika rakstītais – vai nu tā ir augstākā gudrība, kuru mēs vēl nesaprotam, vai arī gluži vienkārši viņa bailes no dekolonizācijas? Kā domā cienījamie laikraksta “DDD” lasītāji?

Līga Muzikante: Te, lūk, Mahātmas Gandija domas:

“Ja nebūtu citas izvēles kā starp glēvulību un varmācību, es ieteiktu varmācību. Es izkopju kļu su vīrišķību – mirt bez nonāvēšanas. Bet, ja kādam nav drosmes, tad es labāk gribu, lai viņš izkopj sevī mākslu nonāvēt un tikt nonāvētam, nekā apkau-nojoši bēgt no briesmām. Jo tas, kas bēg, veic varmācību domās: viņš bēg tāpēc, ka viņam trūkst vīrišķības, nonāvējot citu, tikt nonāvētam pašam. Tūkstošreiz labāk es riskēju pielaut varmācību nekā veselās tautas apkau-nojošu glēvulību. Es labāk redzu Indiju (bet mēs, latvieši, – Lat-viju) ķeramies pie ieročiem, lai aizstāvētu savu godu, nekā kļūstam par sava kauna glēvu liecinieci. Es nedomāju, ka In-dija būtu bezspēcīga. Spēks nav fiziskajos līdzekļos, tas slēpjas nelokāmā gribā (vai tas jo lielā mērā neattiecas arī uz latviešu tautu?) Nevarmācība (tas ir, spēka jeb varas lietošana bez naida un atriebības jūtām – A.G.) nav lēnīga padošanās ļaundarim. Nevarmācība visiem gribas un gara spēkiem pretojas tirāna gri-bai. Viens vienīgs cilvēks var tā-dējādi stāties pretī impērijai un sekmēt tās krišanu. Bet par kādu maksu? Par paša ciešanām. Cie-šanas – lielais likums.”

Iesakū pārlasīt arī Aivara Gar-das interviju laikrakstā “DDD” Nr. 19(393).

Diskusija turpinās

PĀR LATVIJAS TUMŠAJIEM SILIEM

Jānis Zemtautis

Bauskā

Kad dzejnieks Andrejs Eglītis – latviešu tautas patriotu patriots – pēc pusgadsimta prombūtnes atgriezās dzimtenē, konkrēti, Rīgā, viņš kādā savā jauntapušā dzejā pauda redzēto, dzirdēto: “Latvijā ir arī daudz kas kā agrāk, bet svešu ļaužu valoda un soļi žņaudz sirdi, un tas brīvības rīts aust lēni, lēni – tāds miglaini blāvs, un aizvien vēl mēs ejam uz tautas brīvības kalnu stāvo.”

To dzejnieks bija teicis 90. gados. Nu jau kur tie gadi pagājuši – mēs vairs neejam, bet slidam lejup un kaut kā ķepurojamies. Rodas jautājums – kāpēc? Mana atbilde varētu būt šāda:

Pār Latvijas tumšajiem siliem kāds,
Vēl aizvien kāds skrandainu fufaiķu klāj.
Pār kuru kā asaru pelķi,
Svešzemju jātnieki jā.
Tie jā un jā, un neapstājas,
Kaut latvju zeme nav tiem mājas.
Līdz ko pirmie gaiļi dziedās,
Tiem būtu projām jādodas.
Bet – kas to tev deva –
Kā jājuši, tā jā vēl šobaltdienīņu.
Bet Imanta nevaid miris,
Zem zilā kalna dus.
Bet varbūt nemaz nedus?
Tik izliekas?
Viņš arī būtu pielaiķojies –
Par kaut ko citu uzdodas?

Un ko tad mēs, bāleliņi, māsiņas? Izstāvējuši Baltijas ceļu, izdziedājuši dziesmoto revolūciju, karogus satinuši un kur kurais tos pieslējuši. Tā arī dzīvojam, paspējot iekārtoties vai arī tiekot iekārtoti kādā “nišā” – vai beša palikuši. No vienām Saeimas vēlēšanām līdz nākamām, no vieniem Dziesmusvētkiem līdz nākošiem. Ir, kas liek savu bēdu zem akmens un pāri iet dziedādami. Ir, kas pakļūp uz tā akmens un vairs nepieceļas. Ir, kas apsēžas uz akmens un dzisušu acu skatu veras tālumā – ar pēdējo cerības dzirksti, ka reiz Pērkoņtēvs zibeni trieks Zilajā kalnā.

Bet vai trieks? Varbūt Viņš vēro, gaida, vai maz būs vērts. Vai būs kāds drošminieks, kas pieceļ tautu un traucas tajā Brīvības klanā – un aiz viņa sekotāji? Vai patrieks tos melnos, ķērcošos kraukļus uz turieni, no kurienes tie saradās? Ap dusošo Saulcerīti savas līgzdas savijuši un krauklēnus saperinājuši.

Pērkoņtēvs gaida.
Vai maz kāds zinātnieks var pateikt – sagaidīs vai ne?

J.Z.
Lāčplēša dienas Priekšvakarā, pateicībā par laikrakstu “DDD”, vēlot cīņas sparū par taisnīgu lietu. Arī Drošības policijai, ja tā stāv Latvijas pamatnācījas, Latviešu aizstāvēšanas frontes pusē. Visiem “DDD” lasītājiem – možu garu taisnīgajā cīņā!

Leonarda Inkina dokumentālo filmu

“BŪT LATVIETIM”

varēs noskatīties

2017. gada 14. novembrī plkst. 18.00

Garkalnes novada bibliotēkā

Vidzemes šoseja 33b, Garkalne

un

16. novembrī plkst. 18.00

Jaunolaines bibliotēkā

Meža iela 2, Jaunolaine

KAS JĀZINA PAR “OVERTONA LOGIEM”

Edvards Česnokovs

Masu komunikācijas un mediju eksperts

Saskaņā ar “Overtona loga” teoriju, masu apziņa tiek pastāvīgi koriģēta. Ar plašsaziņas līdzekļu palīdzību gaume un morāles principi pakāpeniski demontējas.

SAPRATŅU CĪŅA

Šodienas globālā geopolitiskā opozīcija – tā nav karš starp regulārajām armijām vai ekonomisko sistēmu konkurence, bet gan, pirmkārt, “sapratņu cīņa”. Taču kā iesakņot vienu vai otru sapratni pietiekami konservatīvā, nevis uz krasām “kurša pārmaiņām” orientētā masu apziņā – it īpaši, ja jūsu ideja ir pilnīgā pretstatā visiem pagātnes ieradumiem un morāles principiem?

Atbildi dod tagad modernā “loga” teorija par neredzamo robežu, kas iezīmē sabiedrības gatavību vai negatavību pieņemt kādu ideju. Mēģināsim tikt skaidrībā ar šo bīstamo politisko tehnoloģiju, kas nosaukta tās radītāja, amerikāņu inženiera un politologa Džozefa Overtona (1960–2003) vārdā. Viņš gāja bojā autokatastrofā pašā spēku plaukumā.

MAZĀS DEVĀS

Lai arī kā mēs izdabātu šā brīža modei, vidusmēra cilvēks nebūt nav gatavs radikālām pārmaiņām un krasām pamatu izmaiņām, it īpaši, ja tie grauj pamatvērtību nostādnes un dziļi iesakņojušās tradīcijas. Saskaņā ar “Overtona loga” principiem, izeja ir vienkārša: **korģēt “pieļaujamā skalu” nevis uzreiz un vienā brīdī, bet pakāpeniski soli pa solim, lai mietpilsonis nesaprastu katastrofālo izmaiņu kopējo vektoru.**

Tipisks piemērs ir nacistiskā Vācija. Sākumā tiek veidota teorētiskā bāze – tā teikt, mēs esam “augstākā rase”, bet jūs esat “zemcilvēki”. Tiek izdoti “zinātniski” darbi, kurus apstiprina arheologi, etnogrāfi, lingvistu “pētījumi”. Šo jautājumu sāk plaši atspoguļot laikrakstos, “problēmu” apspriež gan strādnieku ēdnīcās, gan aristokrātu viesnīcās.

Diskusija notiek uz objektīvās realitātes fona: padziļinās ekonomiskā krīze, taču tagad, šķiet,

• *Pirmā ziņa:* “Korsikāņu briesmonis izkāpis Žuana līcī”.

• *Otrā ziņa:* “Cilvēkēdājs dodas uz Grāsu”.

• *Trešā ziņa:* “Uzraptoras iegājis Grenoblē”.

• *Ceturrtā ziņa:* “Bonaparts ieņēmis Lionu”.

• *Piektā ziņa:* “Napoleons tuvojas Fonteneblo”.

• *Sestā ziņa:* “Viņa Augstība imperators šodien tiek gaidīts savā uzticīgajā Parīzē”.

© Jevgenijs Tarle “Napoleons”

...KORĢĒT “PIEĻAUJAMĀ SKALU” NEVIS UZREIZ UN VIENĀ BRĪDĪ, BET PAKĀPENISKI SOLI PA SOLIM, LAI MIETPILSONIS NESAPRASTU KATASTROFĀLO IZMAIŅU KOPĒJO VEKTORU.

ir zināms, kurš vainīgs. Tiek izveidotas ļoti daudzas partijas ar ultranacionālistisku retoriku, viena no tām sagrābj varu. Pa katras pilsētas ielām sāk maršēt trieciennieki ar nacistu lozungiem. Uz ebreju veikalu durvīm ar kritu tiek rakstīti apvainojumi.

Pēc tam, bēdīgi slavenās “Krištāla nakts” laikā, pār valsti pārvelas antisemitisku grautiņu vilnis. Un sabiedrība ar vienaldzību, tāpat atzīstot par labu, pieņem visus iepriekšējos etapus un nolaižas vēl uz viena, uz pēdējā pakāpiena – “nepareizās” tautības cilvēkus grābj un velk uz kaušanos nometnēs.

Tātad zilonis ir liels, bet to var apēst pa daļām.

MEDIJI KĀ IEROCIS

Lūk, Parīzes laikrakstu virsrakstu secība 1815. gada martā, kas atspoguļo no Elbas salas trimdas izbēgušā Napoleona tuvošanos.

Plaši pazīstams ir tāds jēdziens kā “mediju ziņas” jeb, vienkāršāk sakot, tas, par ko šajā momentā tiek spriests visvairāk.

Pēc mūsdienu politoloģijas ieskatiem, nozīmīgi trendi un ziņu temati (piemēram, pieprasījums pēc cīņas ar korupciju vai pilsētvides uzlabošanu) sabiedrībā it kā rodotos neredzami, saskaņā ar notikumu nobriešanu, paši no sevis. Tomēr plašsaziņas līdzekļi var fokusēt auditorijas uzmanību uz tiem aspektiem, kas ir izdevīgi tieši sabiedriskā viedokļa manipulatoram, un iecelt jebkuru notikumu aktuālā temata saulītē (šādi zināmā mērā to koriģējot). Tāpēc sabiedriskās apziņas pārformēšana ar “Overtona loga” palīdzību nav iespējama bez aktīvas plašsaziņas līdzekļu un interneta līdzdalības.

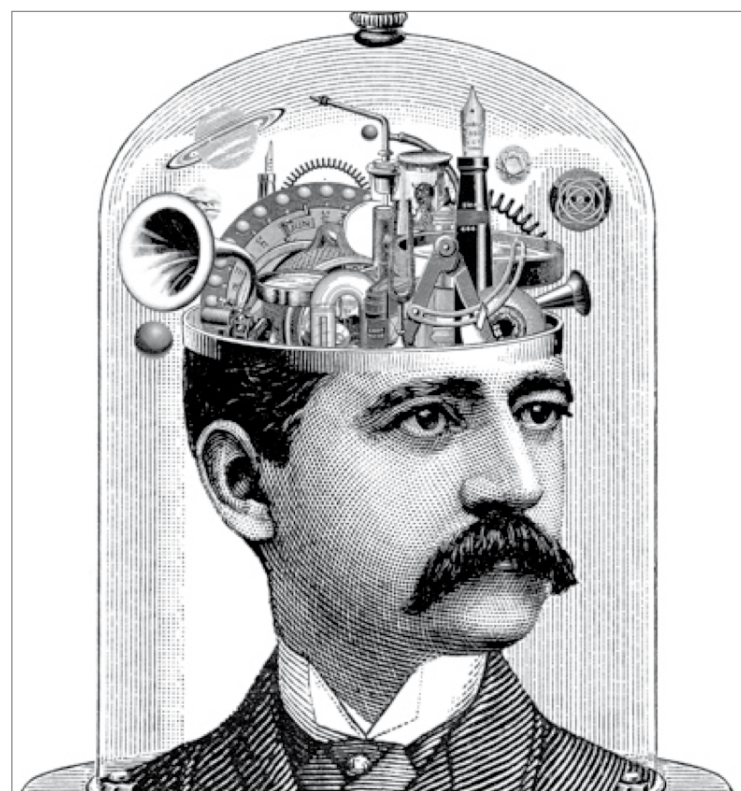
Daži publicisti uzskata, ka publiskā un nežēlīgā žirafes Mariusa nogalināšana Dānijas zooloģiskajā dārzā 2014. gada februārī varētu būt bijusi ar vienu no mērķiem leģitimizēt un attaisnot incestu. Kā atceramies, nelaimīgais žirafu tēviņš bija tuvas radniecības krustošānās auglis, un zooparka direktors, varētu likties, tikai izpildīja noteikumus, kas paredz atbrīvoties no līdzīgiem “nelikumīgi dzimušiem” pēcnācējiem. Taču, protestējot pret viņa nogalināšanu (petīciju par Mariusa dzīvības saglabāšanu parakstīja desmitiem tūkstoši eiropiešu), mēs tādējādi, pēc “sazvērestības teorijas” atbalstītāju domām, piekritām arī tam, ka incests ir pieļaujams. Tomēr, lai ko arī patiesībā negribētu dzīvnieku mocītāji, vai mēs sāktu turēt viņus aizdomās par slepeniem nodomiem, ja vien Kopenhāgenas šausmas nepavīdētu gandrīz visos pasaules plašsaziņas līdzekļos?

LINGVOPROPAGANDA

Stefanu sajūsmināja austrumu poēzijā pieņemtā haikas forma. Tās bija ļoti viegli rakstīt... Vajadzēja tikai sadalīt spontāni sirdī dzimušos vārdus trijās rindīnās un pārbaudīt, vai negadās starp tām vārds “kilometrs”. Ja tas tur atrastos, būtu tas jāaizstāj ar vārdu “li”.

© Viktors Pelevins “Skaitļi”

Protams, sabiedriskās domas “mikstā” korekcija nav iespējama bez rūpīgām pārmaiņām galve-

najā terminoloģijā, kuras izmanto cilvēki.

Atcerēsimies to pašu Mariusu. Jebkurš veselīgi domājošs cilvēks piekritīs, ka incests ir pretīgs un nepieļaujams. Bet, ja runa ir par inbrīdingu jeb tuvradniecisku īpatņu krustošanu, pēc kuras nāca pasaulē arī nabaga žirafe (tā vismaz apgalvo daudzi žurnālisti)? Atklāsim noslēpumu: inbrīdīngs un tuvradnieciskā krustošanās būtība ir tā pati, kas incests, tikai nosaukta citiem vārdiem.

Tātad valodas manipulācija ir spējīga koriģēt mūsu uztveri par jebkuru objektu vai parādību vajadzīgajā virzienā.

Cits piemērs ir mūsdienu lingvopropaganda starp karojošajām pusēm Ukrainā. Vieni savus pretiniekus sauc par “kolorado vabolēm”, bet otri – par “dillēm” (krieviski vārdam “укропы” jeb “dilles” ir tāda pati sakne kā “ukraiņi” – *tulk.piez.*). “Overtona loga” ietvaros mūsu priekšā ir klasiskie atciltvēciskošanas instrumenti: psiholoģiski vieglāk taču ir pieļaut kukaiņa vai auga nonāvēšanu, nevis tāda kā tu – savas zemes pilsoņa.

VIDEOKĻU LĪDERI

Turģeņevs ir slavens ar to, ka izdomāja “Turģeņeva jaunkundžu” tēlu.

© No skolnieka sacerējuma

Dažādu laiku literatūrkritiķi apgalvoja, ka cildenie musketieri no Dimā romāniem, ciešanas izjūtošie jaunie Verteri no Gētes stāstiem, sīkpilsoņi no Zoščenko novelēm kā reāli cilvēku tipi esot eksistējuši lielākoties tikai rakstnieku iztēlē. Protams, var jautāt, kas bija pirmais: jaunā varoņa parādīšanās reālajā dzīvē vai talantīga autora spilgtais attēlojums. Tomēr ir acīmredzams, ka jauniešu pašnāvību epidēmiju, kas uzliesmoja Eiropā 18. gadsimta 70. gadu beigās, izraisīja tostarp arī skumīgais fināls jau pieminētajos Gētes darbos, kas tika izdoti 1774. gadā.

Tomēr, vai Vertera antiapiemēram varētu būt tik liels panākums, ja “vīrusa” ideja neiekristu jau sagatavotā augsnē, skaidrā un precīzā veidā formulējot masu apziņas slepenās tieksmes?

Tādējādi, pēc Overtona domām, nopietnas izmaiņas kļūst iespējamas nevis tad, kad tās piedāvā politiķi un viedokļu līderi, bet gan tad, ja šīm izmaiņām ir nopietns sabiedrības pieprasījums. (Tāpēc šis pieprasījums tiek mērķtiecīgi pakāpeniski radīts.)

LAIKĀ IZVILKT SKABARGU

“Nesaprotu,” Saimons savilka pieri. “Ja zvēri ir mītiski, tātad viņu nemaz nav.”

“Muļķīgs zēns tu esi,” iebilda Papagailis. “Viņi eksistēja, kad viņiem TICEJA.”

© Džeralds Darels
“Runājošais vīstoklis”

Rodas jautājums: kādā veidā pretoties pakāpeniskai tradicionālo vērtību demontāžai?

Izeja ir acīmredzama. Kā visticamāk teiktu 28 panfiloviešu varoņi: ja aiz mums ir Maskava, nedrīkst atkāpties ne soli! Pat mazu pārkāpumu, it īpaši morāles sfērā, ir bīstami atstāt bez atbildes (tās samērīgums un adekvātums, protams, ir ne mazāk svarīgs jautājums).

Lielbritānijā, kas slavinās ar patriarhālām vērtībām, nesen notika šāda epizode. 2014. gada martā feisbukā Londonas Konservatīvās partijas biroja padomes loceklis, kāds Kriss Džonaidis, musulmaņu sieviešu apģērba salīdzināja ar atkritumu maisiem. Vadības reakcija bija zibenīgi: partijbiedrs-rasists nekavējoties tika izslēgts. Tāpēc, ka “fašisma skabargu”, kā jebkuru citu, labāk izvilkt, pirms tā rada “koncentrācijas lēģeru puveklus un pilsoņu karus”...

Bet kā tad atšķirt patiesi pozitīvas pārmaiņas sabiedrībā no destruktīvas korekcijas “Overtona loga” garā? Domājams, ka tas jau atšķiras no cilvēka garīgā un morālā attīstības līmeņa. Piemēram, ja jūs esat teicami izglītots, tad vienmēr ieraudzīsiet iztrūkstošo komatu pavēlē par nāvesodu un apzēlošanu, kuru jums iedos parakstīt.

Avots:
<http://russian7.ru/post/chto-nuzhno-znat-ob-oknakh-overtona/>

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauc uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2017
Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,**

Rīga LV-1019

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: SIA “Latgales druka”,

Ofsetiespiedums, metiens 2 500, apjoms 2 x A 2